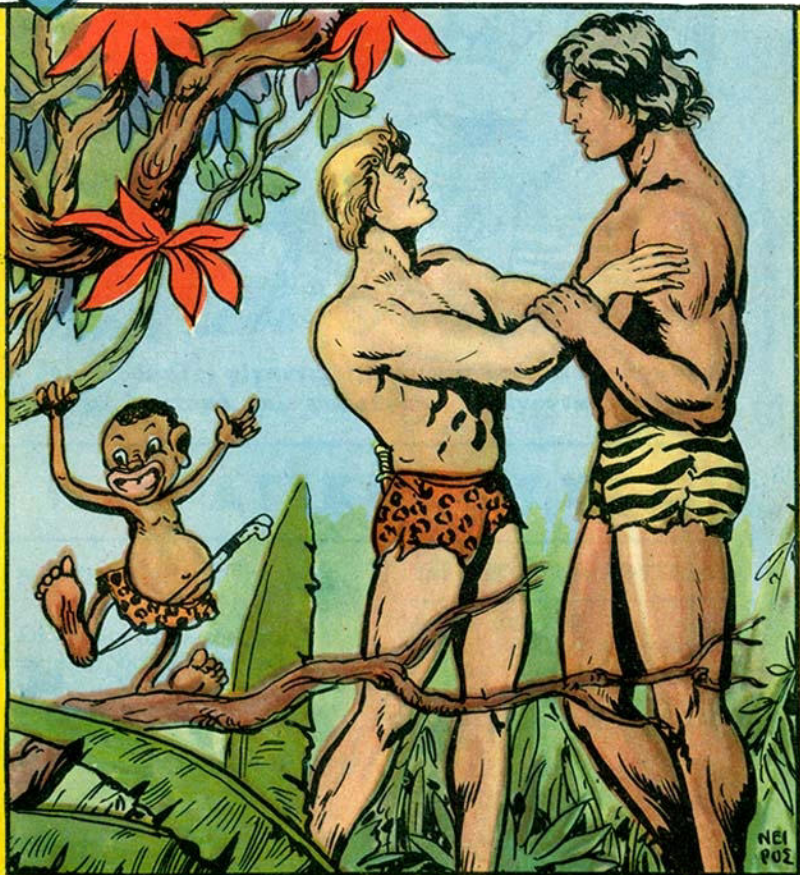

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ.

ΑΡ.
27

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Οί δύο άτρόμητοι γίγαντες τής άγριας ζούγκλας άγκαλιάζονται με λαχτάρα και φιλιούνται κλαίγοντας από χαρά.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Η ΦΟΒΕΡΗ ΕΚΡΗΞΙΣ!

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Οί άγριοι άραπάδες του Ράμπα-Χάρ, ύστερ' από μιá λυσασμένη μάχη κάτω στους πρόποδες του θεόρατου πέτρινου βουνού, καταφέρνουν ν' άρπάξουν και νά αιχμαλωτίσουν πρώτα την πανώρια Ταταμπου κι' ύστερα τους δυό δοξασμένους γίγαντες τής Ζούγκλας: Τόν Γκαούρ και

τόν Ταρζάν. (*).

Κι' οί τρείς αύτοί σύντροφοι είχαν άδελφωθή και πάλευαν υπεράνθρωπα τόν κακούργο Φύλαρχο και τούς μαύρους του.

(*: Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος άριθ. 26 με τόν τίτλο: «ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ».

“Ομως, λίγες στιγμές μετά την αιχμαλωσία, πού αναφέραμε παραπάνω, κάτι αναπάντεχο γίνεται ψηλά στην κορφή του πέτρινου βουνού.

‘Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπικό πού βρίσκεται μονάχος εκεί, ανάθει τα φυτίλια σέ δυο-τρία κασσονάκια γεμάτα δυναμίτες. Και τὰ πετάει κάτω στους πρόποδες πού γινόταν τὸ κακό.

Τὸ κάνει αὐτὸ μὲ σκοπὸ νὰ τρομάξη τοὺς Καννίβαλους καὶ νὰ τὸ θάλουν στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦν. “Ετσι θὰ γλύτωναν ἀπ’ τὰ θανατερά χέρια τους: ἡ Ταταμποὺ καὶ οἱ δυὸ γίγαντες!...

Δὲν φαντάστηκε, ὁ ἀνότης, τί φοβερὲς συνέπειες θὰ μπορούσε νὰ εἶχε τὸ χορατὸ του αὐτό!...

Καὶ τὸ κακὸ δὲν ἄργησε νὰ γίνη!...

Οἱ δυναμίτες πέφτοντας, παίρνουν φωτιά καὶ μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις γίνεται.

‘Ολόκληρη ἡ περιοχὴ τραντάζεται σάν ἀπὸ φοβερὸ σεισμό! Μαῦροι καὶ πικνοὶ καπνοὶ σκεπάζουν τὰ πάντα.

‘Ο Ποκοπικό σκύθει ἀπ’ τὴ θεόρατη κορφή, κυττάζει ἀνησυχος κάτω καὶ μурμουρίζει:

— Μοῦ φαίνεται, ἀδερφέ μου, πὼς δὲν ἄφησα ρουθούνη γιὰ ρουθούνη!...

Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ θαρραλέα, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ’ ἀπόκρημνα βράχια τοῦ πέτρινου βουνού... Εἶναι πολὺ περίερ-

γος νὰ δῇ τί κακὸ ἔχει γίνη!.

Μὰ στὰ μισὰ τοῦ βουνοῦ ξαφνιάζεται καὶ σταματάει. “Ενα μεγάλο μαῦρο φίδι ξεπετιέται καὶ σέρνεται γρήγορα γιὰ νὰ κουλουριαστῇ στὸ κορμὶ του.

‘Ο Ποκοπικό γυρίζει, μπρὸς —πίσω, καὶ σκαρφαλώνοντας στὰ βράχια, τραβάει γιὰ τὴν κορφή!...

Ομως τὸ φίδι ἐξακολουθεῖ νὰ σέρνεται πίσω του καὶ νὰ τὸν κυνηγᾷ σφυρίζοντας ἀπαίσια!...

— Φσσσ.. Φσσσ.. Φσσσσσ... Τρελλὸς ἀπ’ τὸ φόβο του ὁ νᾶνος τοῦ φωνάζει:

— Πιὸ σιγὰ καταραμένε ὄφα! “Ετσι πού τρέχεις θὰ μὲ φτάσης!... Καὶ τότε: κλάφτα Χαράλαμπε!... Θὰ τραβήξω τὴ χατζάρα μου καὶ θὰ σὲ κόψω, φέτες—φέτες, σάν... σαλάμι τοῦ ἀέρος!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι του ἀντηχεῖ φτερούγισμα μεγάλου πουλιοῦ καὶ γνώριμο κράξιμο. Εἶναι ὁ Πίκ, τὸ τετραπέρατο κοράκι τοῦ Γκαούρ.

‘Ο Ποκοπικό σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό. Καὶ τὸ παρακαλᾷ σάν Θεό του:

— Σῶσε με, ἀδερφέ μου κόραξ Πίκ καὶ σοὺ τάζω ἕναν.. πόφιο γάϊδαρο!

Τὸ μεγαλόσωμο κοράκι ἔχει δῇ, φυσικά, τὸ φίδι καὶ καταλαβαίνει τὸν φοβερὸ κίνδυνο πού διατρέχει ὁ νᾶνος.

“Ετσι, χαμηλώνει γρήγορα

κάνοντας μιά απότομη βουτιά στον αέρα, άρπάζει τόν μικροσκοπικό Ποκοπικό από τó αúτι καί φτερουγίζει ψηλά.

Ό νάνος παίρνει βαθειά άναπνοή, συνέρχεται καί λέει στον φτερωτό σωτήρα του:

— Καλά πού πρόφτασες καί μ' άρπαξες, άδερφέ μου! Λίγο ν' άργοúσες, δέν θά προλάβαινες! Θά τόχα σφάξει, τό φουκαριάρικο! Νά: Έτσι!

Καί κάνει νά τραθήξη τη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του γιά νά δείξη...

Όμως άλλοίμονο!... Ή κίησις πού κάνει είναι γρήγορη κι' απότομη... Καί ξεφεύγοντας από τά πόδια τού Πίκ

βρίσκεται στο κενό!...

Κλάψε με Μάνσο, κλάψε με! Στους πεθαιμένους γράψε με.

Φωνάζει ό άμοιρος, κι' άρχίζει νά γκρεμίζεται στο τρομακτικό θάραθρο πού χάσκει κάτω άπ' τά πόδια του!

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΗΣ ΧΟΥΧΟΥΣ

Ή μελιστάλακτη πυγμαία, όπως είδαμε, κατάφερε νά ξεγελάση τόν Ράμπα-Χάρ καί τούς άραπάδες του. (*)

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος άρ. 26.

Ή Τζέιν ή άρχόντισσα τής Ζεύγκλας κυττάζει με άνείπωτο θαυμασμό τόν μελαψό γίγαντα καί τήν συντρέφισσά του.

Ἄντὶ νὰ τοὺς πᾶν στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ ποὺ θρискόταν ἀναίσθητος ὁ Γκαούρ, ἀλλάζει μὲ τρόπο κατεύθυνσι καὶ τοὺς φέρνει στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Κι' ἐκεῖ, φοβερὸ καὶ τρομερὸ μακελειὸ ἀρχίζει νὰ γίνεται...

Ἡ Χουχοῦ καταλαβαίνει πὼς ἔχει μπλέξει ἄσχημα καὶ πὼς σίγουρα — ἂν μείνῃ ἐκεῖ — θὰ θρὶν τὸν μετὰ της.

Ἔτσι τὸ θάζει τρομαγμένη στὰ πόδια καὶ τρέχοντας σὰν τρελλὴ φθάνει γρήγορα στὸ θεόρατο δέντρο ποὺ θρискεται ἡ καλύβα τοῦ Νταμπούχ...

Ὁ γοριλλάνθρωπος δὲν εἶναι ἐκεῖ. Ἔχει σαλέψει τοῦ ἁμοιροῦ τὸ λογικὸ κι' ἔχει πάρει τὰ θουνα, ψάχνοντας νὰ θρὶν τὴ χαμένη Ταταμπού του. Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθει γιὰ τὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα εἶναι πῶς δυνατὴ ἀπὸ τὴ θέλησί του!..

Κάτω ἀπ' τὸ δέντρο θρискονται καμμιὰ σαρανταοῖα γιγαντώσωμοι γορίλλες... Μόλις θλέπουν τὴ Χουχοῦ τὴν τριγυρίζουν κι' ἀρχίζουν νὰ μουγγρίζουν παρόξενα, σὰ νὰ τὴ ρωτᾶνε: «—Ποῦ εἶναι ὁ Ἄφεντης μας; Ποῦ ἔχει πάει:».

Ἡ πυγμαία παρεξηγεῖ τίς προθέσεις τους καὶ φωνάζει μὲ θυμὸ :

— Καλὲ νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι, περικαλῶ!... Μὴ μὲ κυττάτε σὰν ξερολούκουμο, γιατί δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μοῦτρα σας! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Καὶ κάθεται σὲ μιὰ κοντινὴ πέτρα, περιμένοντας ἐκεῖ τὸν γυρισμὸ τοῦ Νταμπούχ.

Ὅμως ἡ ὥρα περνᾷ κι' ὁ γοριλλάνθρωπος δὲν φαίνεται πουθενά!...

Ἡ Χουχοῦ ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ : Πὼς θὰ περάσῃ τὴ νύχτα τῆς ἐκεῖ; Ἔτσι ὀλομόναχη!... Νὰ εἶχε τοῦλάχιστον κοντά της τὸν Ποκοπικό μὲ τὴ χατζάρα του!

Ἔτσι, καὶ πρὶν ὁ ἥλιος θασιλέψῃ, ἀποφασίζει νὰ φύγῃ. Καὶ ξεκινᾷ γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό... Νοιώθει πὼς πῶς σίγουρα θάναι στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ!...

.....

Εἶναι σούρουπο πιά ὅταν ἡ πυγμαία κοντοζυγώνει στοὺς πρόποδες τοῦ βραχώδικο βουνοῦ. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούει ἄγριους ἀλαλαγμούς! Καταλαβαίνει πὼς μεγάλο μακελειὸ γίνεται κάπου ἐκεῖ.

Καὶ νά: Ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι τὴν κάνει νὰ σωριαστῇ κάτω ἀπ' τὴ δόνησι καὶ τὴν τρομάρα της.

Ἡ Χουχοῦ πετιέται γρήγορα ὀρθὴ κι' ἀφουγγράζεται, κυττάζοντας τοὺς πυκνοὺς μαύρους καπνοὺς ποὺ ἔχουν σκεπάσει τὰ πάντα!

Τίποτα ὁμῶς δὲν ἀκούει πιά!... Ἀπόλυτη ἡσυχία θασιλεύει ἐκεῖ πού, πρὶν λίγο, γινόταν τέτοιο κακὸ καὶ σαματᾶς.

— Κεραινὸς θάτανε! σὺλλογιέται μὲ δέος. Μὰ ὁ οὐρα

νός είναι δλοκάθαρος!...

Καί ξεθαρρεύοντας, σιγά-σιγά, προχωρεί προς τὸ σημείο πού εἶχε δεῖ νὰ γίνεται ἡ ἐκρηξις...

Φθάνει τέλος ἐκεῖ καὶ νὰ τί ἀντικρύζουν τὰ μάτια της:

‘Ο Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι’ ἡ Ταταμπού βρίσκονται κάτω. Ἀκίνητοι σὰν σκοτωμένοι! Γύρω τους κι’ ἄλλοι ἀμέτρητοι σκοτωμένοι ἀραπάδες!...

Κανέννας τους δὲν σαλεύει, Κανέννας τους δὲν θογγάει!...

‘Η Χουχού νοιώθει ἀφάνταστη φρίκη πού τὸς βλέπει. Καὶ σὰν τρελλὴ χύνεται πάνω στ’ ἀκίνητα κορμιά τῶν δικῶν της. Κλαίει, χτυπιέται καὶ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— ‘Αχ καλὲ Γκαουράκο μου!... Ταρζανούλη μου καὶ Ταταμπουκίτσα μου!... Καλέ τί θὰ γίνω τώρα ἐγὼ μοναχούλα μου; Ποῦ θὰ βρῶ ἡσυχία ἔτσι ὁμορφὴ καὶ τσαχπὶνα ποῖμαι ἢ καφερὴ;!

Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως πού ἀκουμπάει τὸ μάγουλό της στὰ στήθεια τοῦ «σκοτωμένου» μελαψοῦ γίγαντα σὰ νὰ νοιώθῃ τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ἀδύναμα!...

‘Αφουγγράζεται καλύτερα: Ναι, ναι!... ‘Η καρδιά του χτυπάει:

— Τάκ-τάκ!.. Τάκ-τάκ!...

‘Ο Γκαούρ δὲν ἔχει σκοτωθῇ! ‘Ο Γκαούρ εἶναι ζωντανός!...

‘Αμέσως ἀνασηκώνεται καὶ βάζει τὸ αὐτί της στὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν. Τὸ ἴδιον κι’ αὐ-

τός: Ζή!...

Τέλος, σκύβει καὶ πάνω στὴν πανώρια μελαψὴ ‘Ελληνίδα: Κι’ αὐτὴ δὲν ἔχει πεθάνει!...

‘Ολοι τοὺς ζοῦν μὰ εἶναι ἀναίσθητοι!...

‘Η Χουχού ξεφωνίζει τώρα ἀπ’ τὴ χαρὰ της:

— Καλὲ εὐτυχῶς, καλέ!...

‘Αλλοιῶς θᾶχα νὰ σκάψω τρεῖς λάκκους γιὰ νὰ τοὺς θάψω!... Καὶ θὰ κοβόταν ἡ μέση μου τῆς καμμενούλας!..

‘Αμέσως ἀρχίζει νὰ φέρῃ θόλτα τοὺς ἀκίνητους γύρω ἀραπάδες καὶ ν’ ἀφουγγράζεται τὰ στήθειά τους.

Μερικοὶ πού εἶναι χτυπημένοι μὲ μαχαίρι ἢ μὲ ρόπαλο, δὲν ζοῦν... ‘Ολοι οἱ ἄλλοι ὅμως εἶναι ζωντανοὶ κι’ ἀναίσθητοι σὰν σκοτωμένοι. Οἱ καρδιές τους χτυπᾶνε ἀδύναμα!...

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ:

Οἱ δυναμίτες τοῦ Ποκοπίκο ἔσκασαν ψηλά. Λίγο πρὶν τὰ κασσονάκια φθάσουν στὸ ἔσχατος. ‘Ετσι μονάχα τὰ ἀέρια τοὺς βρῆκαν κι’ ὄχι ἡ φωτιὰ τῆς ἐκρήξεως... Αὐτὰ τοὺς σώρισαν κάτω ἀναίσθητος!...

‘Η Χουχού καταλαβαίνει τώρα πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα ἕνας—ἕνας θὰ συνέλθουν καὶ θὰ πεταχτοῦν ὀρθοί!...

ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ!

Γιὰ νὰ προλάβῃ ἡ πονηρὴ πυγμαία τὸν κίνδυνο, ἀρπάζει τὴ σπάθα πού βρίσκεται

κοντά στο χέρι του ἀναίσθητου φύλαρχου Ράμπτα— Χάρ. Τὴ σηκώνει ψηλά καὶ κάνει νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι!...

“Ὁμως μετανιώσεις σχεδὸν ἀμέσως καὶ σταματάει! Κι’ ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ, μουρμουρίζει μὲ συμπόνοια:

— Τὸν καὺμενούλη! Καλὲ ἄντρας εἶναι κι’ αὐτός! Γιατὶ νὰ τὸν σκοτώσω; Ποῦ ξέρω: Μπορεῖ νὰ μὲ ἀγαπάῃ καὶ νὰ ντρέπεται νὰ μοῦ τὸ πῇ!...

Ξαφνικά, τὰ μεγάλα κόκκινα σαρκώδη χεῖλια τῆς διαστέλλονται σ’ ἓνα ζαχαρένιο χαμόγελο. Μιὰ ἰδέα ἔχει περάσει ἀπ’ τὸ ἀνόητο μυαλό τῆς.

Κι’ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ μαζεύῃ ἀπὸ κάτω ὅλα τὰ θανατερὰ κοντάρια καὶ τὶς μαχαίρες τῶν ἀναίσθητων Καννιβαλῶν, μουρμουρίζοντας:

— Θὰ τὰ κάνω ὅλα... προγαμιαῖα δωρεὰ στὸ Ποκοπικόκι μου!... Θὰ βαρεθῇ νὰ σκοτῶνι μὲ δαῦτα!...

“Ὑστερα, ἀφοῦ ἀφοιτίζει τοὺς μισοπεθαμένους ἀραπάδες, συγκεντρώνει τὰ ὅπλα τοὺς στὸ κούφωμα κάποιου κοντινοῦ δέντρου!

Τέλος, κουβαλάει σ’ ἓνα καύκαλο καρύδας νερὸ καὶ θρέχει τὰ πρόσωπα τοῦ Γκαοῦρ, τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Ταταμπού. Ταυτόχρονα θάζει καὶ στὰ ρουθούνια τοὺς φύλλα ἀπὸ κάποιο βότανο μὲ βαρεῖα θαυματουργή μυρωδιά!

Κι’ οἱ τρεῖς σύντροφοι δὲν ἀργοῦν, σιγά-σιγά, νὰ συνέλ-

θουν καὶ νὰ σηκωθοῦν!...

“Ἐχει νυχτώσει πιά καλὰ!.. Τὸ φεγγάρι μόλις ἀρχίζει νὰ θγαίνει πίσω ἀπ’ τὰ μακρὰ βουνὰ τῆς ἀνατολῆς..

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας προχωρεῖ μερικὰ θήματα καὶ στέκει μπροστὰ στὸν ὀρθὸ ἐπίσης “Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— “Ἀδελφέ μου, Ταρζάν, τοῦ λέει. Ξέρω πὼς ἐμένα ἤρθες νὰ σώσης!... Πὼς γιὰ μένα πάλεψες καὶ χτυπήθηκες μ’ αὐτοὺς τοὺς μαύρους δαίμονες!... Ξέρω πὼς γιὰ χάρι μου κινδύνεψες καὶ παρὰ λίγο νὰ χάσης τὴ ζωὴ σου!... Σ’ εὐχαριστῶ λοιπὸν γιὰ ὅλα καὶ θὰ σ’ εὐγνωμονῶ πάντα!...

“Ὁ λευκὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια καὶ τοῦ ἀποκρίνεται :

— Εἶσαι πολὺ καλὸς, Γκαοῦρ!... “Εγὼ ἀμέτρητες φορὲς ζήτησα νὰ σὲ θλάψω! Νὰ σοὺ κάνω κακό!... “Ὁμως μὴ με καταδικάζεις!... Πίστεψέ με πὼς δὲν φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλ’ αὐτά!... Μιὰ βαρεῖα κι’ ἀγιάτρευτη ἀρρώστεια βασανίζει τὴν ψυχὴ μου!...

»Κάθε τόσο νοιώθω πὼς ὁ πραγματικὸς Ταρζάν σθῆναι καὶ χάνεται μέσα μου! “Ενας ἄλλος, κακὸς ἄνθρωπος παίρνει τὴ θέσι του!... Καὶ τότε, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γίνομαι ἀχάριστος, ὑπουλός, κακοῦργος, τιποτένιος!... “Ἀγωνίζομαι ὅσο μπορῶ! Μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ δαμάσω αὐτὸν τὸν δεῦτερο κακοῦργο ἐαυτό μου. Συχώρεσέ με, λοιπὸν, γιὰ ὅτι

κακό σου έχω κάνει. Δεν φταίω εγώ! Δεν φταίω!...

Τά μάτια του υπέροχου Έλληνα γίγαντα βουρκώνουν ακούγοντας τὰ λόγια του. Καί ψιθυρίζει :

— "Όχι, αδελφέ μου! Καμιά κακία δεν σου κρατάω!... Για μένα θά είσαι πάντοτε ο καλός κι' αγαπημένος σύντροφος! 'Ο δοξασμένος, ο παντοδύναμος κι' ο άξιος "Αρχοντας τής Ζούγκλας!...

Η Ταταμπού παρακολουθεί τη συγκινητική σκηνή με δακρυσμένα μάτια:

— Τό αίμα νερό δεν γίνεται, τούς λέει. Είθε ο Θεός Κράουμπα νά μὴν άφήση νά

ξαναχωρίσετε ποτέ πιά!... Νά μείνετε παντοτεινά φίλοι κι' άδελφοί!... Φιληθήτε, λοιπόν, τώρα!...

Οί δυο γίγαντες κυττάζονται για λίγες στιγμές με άνείπωτη άγάπη. Φαίνονται κι' οί δυο έτοιμοι ν' άγκαλιαστούν.

Διστάζουν όμως... Κανένας δεν παίρνει τήν άπόφασι νά κάνη τήν άρχή!...

Η πανώρια «Κόρη τής Ζούγκλας» πού τούς θλέπει, χαμογελάει. Καί μπαίνοντας ανάμεσά τους προσφέρει τό μάγουλό της στόν Γκαούρ.

— Δώσε μου ένα φιλή για τόν «άδελφό» σου! τόν διατάζει.

Η πανέμορφη ξανθείά Τζέιν, ή γυναίκα του Ταρζάν. πιά-νει τό μπράτσο του άντρα της και προχωρούν νά φύγουν.

‘Ο γιγαντόσωμος ‘Ελληνας
τὴ φιλάει σεμνά.

‘Η Ταταμπού πλησιάζει τώ-
ρα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. Τοῦ προσφέρει τὸ ἴδιο
μάγουλό της :

— Πᾶρε, Ταρζάν, τὸ φιλὶ
τοῦ ἀδελφοῦ σου! τοῦ λέει.

‘Ο λευκὸς γίγαντας τὴ φι-
λάει στὸ ἴδιο σημεῖο πού τὴν
εἶχε φιλήσει κι’ ὁ Γκαούρ.

‘Η Χουχού φυσάει καὶ ξε-
φυσάει ἀνυπόμονη:

— Καλὲ ἔλα, καυμένη! κά-
νει στὴν Ταταμπού! Τέλειωνε
γρήγορις νὰ πάρουμε κι’ ἐμεῖς
σειρά! Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας!...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια της κι’ οἱ
δυὸ γίγαντες ἀγκαλιάζονται
μὲ ἀγάπη καὶ λαχτάρα. Φιλι-
οῦνται καὶ κλαῖνε σὰν παι-
διά!...

‘Η κοντόχοντρη μαύρη πυ-
γμαία ἀπογοητεύεται. Καὶ
κυτταζοντάς τους μὲ περιφρό-
νησι, μурμουρίζει:

— Πφ... Ἄντρες, σοῦ λέει ὁ
ἄλλος!... Καλὲ τί γοῦστο θρί-
σκετε νὰ φιλιώσατε συναμε-
τάξυ σας;! Χά, χά, χά! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!...

ΟΤΑΝ Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΟΠΛΟΣ!

Τώρα εἶναι νύχτα πιά!...

Οἱ ἀναισθητοὶ ἀραπάδες ἔ-
χουν ἀρχίσει, ἕνας-ἕνας νὰ
συνέρχονται καὶ νὰ ξεπετά-
γωνται ὀρθοί!...

Βλέπουν ὅμως ἀμέσως πῶς

εἶναι χωρὶς ὄπλα καὶ τὸ θά-
ζουν τρομαγμένοι στὰ πόδια
γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ’ τοὺς γί-
γαντες πού ἀντικρύζουν μπρο-
στά τους...

‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ταρζάν
τοὺς κυττάζουν μὲ ἀπορία:

— Τί γίναν τὰ κοντάρια καὶ
τὰ μαχαίρια τους; ρωτάει ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον.

— Καλὲ, ἐγὼ τοὺς τᾶκρυ-
ψα! τοὺς πληροφορεῖ ἡ Χου-
χού! Θὰ τὰ κάνω γαμήλιο
δῶρο τοῦ Ποκοπικάρου μου!...
Θὰ σᾶς θάλῃ τὰ δυὸ πόδια σ’
ἕνα παπούτσι. Ἀμέεε;! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

— Ποῦ εἶναι ὁ Ποκοπικό ;
ρωτάει ὁ Γκαούρ.

Τοῦ ἀποκρίνεται ὁμως ἡ
Ταταμπού :

— Κάπου θάξῃ κρυφτῇ!...
Σίγουρα θὰ τρέμῃ ἀπ’ τὸ φό-
βο του γιὰ τὸ κακὸ πούκανε!

— Ποιὸ κακὸ; τὴ ρωτάει
τώρα ὁ Ταρζάν.

— Δὲν ἀκουσες λοιπὸν τὸν
κρότο; τοῦ κάνει ἡ Ἑλληνίδα.
Αὐτὸς ἔρριξε ἀπὸ ψηλὰ τὰ
κασσονάκια μὲ τοὺς δυναμί-
τες!...

‘Η Χουχού πανηγυρίζει κα-
τενθουσιασμένη:

— Καλὲ καὶ κεραυνοὺς ρί-
χνει τὸ χρυσό μου;! Ἄμ τό-
τε πᾶτε χαμένοι ὅλοι σας!...
Χά, χά, χά!...

.....

Τὸ φεγγάρι ἔχει σκαρφαλώ-
σει τώρα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ.
Οἱ φωτεινὲς ἀχτίνες του πέ-
φτουν κάτω στὴ Ζούγκλα σὰν

μιά όνειρεμένη άσημένια θρο-
χή....

Καί νά: Σέ λίγο καί τό ά-
ναίσθητο κορμί τοῦ γιγαντό-
σωμου Ράμπας—Χάρ άρχίζει
νά σαλεύει... 'Ο άπαίσιος φύ-
λαρχος συνέρχεται τέλος καί
στηλώνεται όρθός.

Οί δυό γίγαντες μέ μερικά
γρήγορα πηδήματα φθάνουν
καί σταματάνε μπροστά του.

'Ο Ταρζάν τραβάει άμέσως
τό μαχαίρι του καί κάνον-
τας νά τό καρφώσει στό στή-
θια του άπαίσιου Ράμπας—
Χάρ, μουγγρίζει:

— Σκύλε!... Ήρθε ή ώρα
σου νά τιμωρηθής όπως σου
άξιζει!...

Δέν προφταίνει όμως νά
κάνη τό φονικό!...

Γιατί τήν ίδια στιγμή καί μέ
μιά άφάνταστα γρήγορη κίνη-
σι, ό Γκαούρ προφταίνει καί
του άρπάζει τό χέρι. Τόν συγ-
κρατεί:

— Πρόσεξε «Άδελφέ» μου,
του λέει. Είναι νύχτα έξέθια
καί δέν θά είδες καλά...

— Τί; ρωτάει ένοχλημένος ό
Ταρζάν.

— 'Ο κακοϋργος αυτός, πού
δίκαια θέλεις νά τιμωρήσης,
είναι άοπλος!... Δέν μπορεί
νά προστατέψη τόν έαυτό του.

'Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας
σταματάει. Καί γιά λίγες στι-
γμές μένει άκίνητος, μαρμα-
ρωμένος!...

Τέλος, πετάει μέ περιφρόνη-
σι τό φονικό μαχαίρι του καί
λέει στόν Γκαούρ:

— Σ' εύχαριστώ!... Μοῦδω-

σες ένα καλό μάθημα. Δέν θά
τό ξεχάσω ποτέ!...

'Ο μελαψός γίγαντας σπρώ-
χνει τώρα τόν φύλαρχο.

— Χάσου άπ' τά μάτια μας!
του φωνάζει άγρια. Καί μάθε
το μιά γιά πάντα: 'Ο Ταρζάν
κι' έγώ είμαστε άδέλφια!...
Δέν θά χωρίσουμε ποτέ!...

'Ο Ράμπας—Χάρ τινάζεται
μέ τό σπρώξιμο μερικά θήμα-
τα πρὸς τά πίσω... Καί γυρί-
ζοντας άμέσως, τό θάζει στό
πόδια καί χάνεται γρήγορα
στις πυκνές φυλλωσιές καί
στό φεγγαρόλουστο σκοτάδι
τής τραγικής αὐτῆς νύχτας!...

'Ο Γκαούρ σκύβει τώρα κά-
τω καί σηκώνοντας τό πεταμέ-
νο μαχαίρι, τό ξανακρεμάει
στή ζώνη τοῦ Ταρζάν:

— Κράτησέ το, του λέει.
Χρειάζεται γιά τά θειρά!...

.....

"Ολοι μαζί σέ λίγο: Οί δυό
γίγαντες, ή Ταταμπού κι' ή
μαύρη πυγμαία, φθάνουν
στούς πρόποδες τοῦ θεόρατου
πέτρινου βουνού...

Σκαρφαλώνουν άργά στό
τρομακτικά θράχια καί φθά-
νουν στή σπηλιά πού θρίσκε-
ται στήν κορφή του...

'Εκεί τρῶνε καί χορταίνουν
τήν πείνα τους μέ ξερούς καρ-
πούς.

"Υστερα, ή Ταταμπού κι' ή
Χουχού πλαγιάζουν μέσα στή
σπηλιά... 'Ο Γκαούρ κι' ό
Ταρζάν άπ' έξω.

"Ολοι τους είναι άφάντα-
στα κουρασμένοι. Κι' ό ύπνος

πέφτει σάν κεραυνός στὰ θλέ-
φαρά τους!...

Μόνο ἡ πυγμαία δὲν φαίνε-
ται νὰ νυστάξη.

Φυσσάει καὶ ξεφυσσάει ἀ-
κούγοντας τοὺς γίγαντες ποὺ
ροχαλίζουν ἔξω ἀπ' τὴ σπη-
λιά. Καὶ ψιθυρίζει ἀναστενά-
ζοντας :

— Καλέ, ἄκου τὰ πουλάκια
μου πῶς κεληδᾶνε!... Κρί-
μας δὲν εἶναι νὰ κοιμῶνται μο-
ναχούλια τους;

Σὲ λίγο ὁμως, ἔξω ἀπ' τὴ
σπηλιά, τῆς φαίνεται σὰ ν' ἀ-
κούη ὁμιλία... Καὶ τεντώνει τ'
αὐτὴ τῆς περίεργη :

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ μελαψοῦ
γίγαντα ποὺ παραμιλάει στὸν
ὑπνὸ του. Καὶ τὸν ἀκούει νὰ
λέη:

— Ναί!... Σ' ἀγαπῶ! Πάν-
τοτε σὲ ἀγαποῦσα! Ποτὲ δὲν
θὰ χωρίσουμε!...

Ἡ Χουχοῦ ψιθυρίζει ἀνα-
στενάζοντας πάλι:

— Τὸν καμμένο! Καλὲ ἐμέ-
να ὄνειρεύεται, ποὺ κακοχρό-
νο νάχη!...

Ὁ κοιμισμένος Γκαοὺρ ὁ-
μως συνεχίζει τὸ παραμιλητό
του :

— Σὲ ἀγαπῶ!... Σὲ ἀγα-
πῶ, Ταρζάν!...

Ἡ πυγμαία ποὺ τὸν ἀκούει,
θυμώνει :

— Καλὲ ἔλα τώρα!.. Μὴ
πᾶς νὰ τὰ γυρίσης!...

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ ΝΕΡΟΥ!

Καιρὸς εἶναι πιά νὰ ξανα-

γυρίσουμε κοντὰ στὸ φοβερὸ
καὶ τρομερὸ Ποκοπικό. Τὸν
μικροσκοπικὸ καὶ κουτοτε-
τραπέρατο νᾶνο ποὺ καὶ στίς
πιὸ τραγικὲς στιγμὲς δὲν χά-
νει τὸ κέφι καὶ τὸν ἐνθουσια-
σμό του!...

Καὶ στ' ἀλήθεια, ὅπως θυ-
μόσαστε, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν
εἶχαμε ἀφήσει σὲ μιὰ τρομα-
κτικὴ θέσι :

Κάνοντας νὰ τραθῆξη τὴ
θρυλικὴ χατζάρα του, εἶχε ξε-
φύγει ἀπ' τὰ πόδια τοῦ μεγά-
λου κορακιοῦ ποὺ τὸν κρατοῦ-
σε καὶ φτερούγιζε ψηλά! Κι'
ὁ νᾶνος βρέθηκε στὸ κενὸ κι'
ἄρχισε νὰ γκρεμίζεται στὸ θά-
ραθρο ποὺ ἔχασκε κάτω ἀπ'
τὶ τεράστιες πατοῦσες του!...

— Κλᾶψε με Μάννα, κλᾶψε
με, φωνάζει ὁ ἄμοιρος κι' ἀρ-
χίζει νὰ κάνη ἀπεγνωσμένες
καὶ κωμικὲς κινήσεις μὲ τὰ
χέρια του, καθὼς πέφτει. Σὰ
νὰ θέλη νὰ γαντζώση μὲ τὰ
νύχια του στὸ κενὸ καὶ νὰ
συγκρατηθῇ στὸν... ἀέρα!...

Ὅμως, ὁ τετραπέρατος Πικ
δὲν τὸν ἀφήνει νὰ χαθῇ.. Χύ-
νεται ἀμέσως καὶ τὸν κύνη-
γάει στὴν πτώσι τοῦ σάν ἀ-
στροπελέκι!...

Ἔτσι τὸν φθάνει γρήγορα,
τὸν ξαναρπάζει στὰ νύχια του
καὶ τὸν σώζει ἀπ' τοῦ Χάρου
τὰ δόντια!

Ὁ Ποκοπικό ἔχει γίνεи ἀπ'
τὴν τρομάρα του σέ... κακὰ
χάλια! Μὰ τώρα ποὺ ξανα-
νοιώθει σιγουριά, φωνάζει κα-
μαρώνοντας στὸ φτερωτὸ σῶ-
τήρα του:

— Μωρέ, μπράθo μου! Εἶδες μπάρμπα Πίκ γιὰ πότε... σὲ ἄρπαξα ἀπ' τὰ πόδια;!... Χά, χά, χά!... Ἐγώ, παιδί μου πιάνω πουλιὰ στὸν ἀέρα, πού λένε!..

Ὅμως ὁ καλὸς Πίκ σιγὰ-σιγὰ κουράζεται... Τώρα κουνάει γρήγορα τὰ μεγάλα μαύρα φτερά του καὶ μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ σηκῶνῃ τὸ θάρος τοῦ νάνου.

— Ἔτσι μπράθo! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπικό. Κἄνε μου μὲ τίς φτεροῦγες σου ἀέρα νὰ στεγνώσω!...

Καὶ τοῦ ἐπεξηγεῖ ντροπαλά :

— Καθότι, ἀδερφέ μου, λό-

γω τῆς λαχτάρας πού πέρασα, νοιώθω κάτωθέν μου... ὑγρασία! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Τὸ κοράκι ἔχει φθάσει τώρα πάνω ἀπ' τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ!... Καὶ κάνει νὰ χαμηλώσῃ γιὰ ν' ἀφήσῃ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τὸ Νᾶνο...

— "Ὁχι, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό! Μὴ μὲ παρατᾶς ἐδῶ! Πᾶμε πάρα πέρα! Στὸν διαβόλου τὴ μάννα, πού λένε!..

Ὁ Πίκ, σὰ νὰ κατάλαβε τὰ λόγια του, δὲν προσγειώνεται στὴν κορφή... Ξεπερνᾷ τὸ βραχώδες βουνὸ καὶ συνεχίζει νὰ πετάῃ, νὰ πετάῃ, νὰ πετάῃ... Ἔτσι φέρνει τὸ νᾶνο

Ὁ τετραπέρατος Πίκ τὸ μεγάλο κοράκι τοῦ Γκαοὺρ ἄρπάζει τὸν Ποκοπικό ἀπ' τὸ αὐτεῖ καὶ φτερουγίζει ψηλά

πολύ μακριά.

"Όμως κάποτε κουράζεται πολύ. Νοιώθει πώς έχει ξεδέψει όλες τις δυνάμεις του πιά!...

Καί χαμηλώνοντας σιγά-σιγά, χωρίς νά τὸ θέλῃ, τὸν παρατάει σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο. Ἀνάμεσα σὲ θεόρατα κι' αἰωνόβια δέντρα!

Εἶναι προχωρημένη νύχτα πιά!

Τὸ κοράκι ἔχει προσγειωθῇ κι' αὐτὸ πλάι του ἀνασαίνοντας βαρειά καὶ γρήγορα.

Τέλος, ὅταν νοιώθῃ πὼς ξαπόστασε, κράζει σὰ ν' ἀποχαιρετᾷ τὸ νᾶνο καὶ φτερουγίζοντας ὑψώνεται πάλι στὸν οὐρανό.

Ὁ Ποκοπικό τὸ κυττάζει μελαγχολικά καὶ ψιθυρίζει ἔτοιμος νὰ θάλῃ τὰ κλάματα :

— Γεῖά σου, Πίκ!... Ἀντίο γιὰ πάντα, Πίκ! Ἀμα μὲ ξαναδῆς, νὰ μοῦ... τελεγραφήσης, Πίκ!...

Καὶ συμπληρώνει μὲ βαρειά τὺψι στὴ συνειδησί του:

— Ἀχ, Πίκ!... Μὲ τοὺς δυναμίτες ποὺ πέταξα, σκότωσα ὅλους τοὺς δικούς μας : Τὸν Μαντράχαλο!... Τὸν Μεγαλειότατο!... Τὴν κυρὰ Λουκούμω!... Μονάχα τὴ Χουχοὺ δὲν καθάρισα!... Γι' αὐτὸ φεύγω! Φεύγω μακριά!... Ποτέξ δὲν θὰ μεταξαναγυρίσω σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο βραχοβούνι!...

Στὸ μεταξὺ ὁ Πίκ φτερουγίζει καὶ χάνεται πίσω ἀπ' τὶς κορφές τῶν δέντρων, παίρ-

νοντας κατεῦθουνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό!...

Ὁ νᾶνος ἀναστενάζει πολὺ πονεμένα!... Κι' ἐνῶ κάποιο δάκρυ κυλάει ἀπ' τὰ γουρλωμένα καὶ κωμικὰ μάτια του, μурμουρίζει ἓνα φρέσκο-φρέσκο καὶ ζεστὸ στιχάκι:

**»Τὸ δάκρυ ἀπ' τὶς μ. τάρεξμον
κυλάει σὰν καταρράχτης !**

**Ἄχ ! Πὼς κατάντησα φονιάς
ἐγώ, ποῦμανε.... σφάχτης!»-**

Ο ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΙΕΤΑΙ

Ὁ μεγάλος ἀσημένιος δίσκος τοῦ φεγγαριοῦ γέρνει τώρα, σιγά-σιγά, πρὸς τὴ δύσι του...

Ὁ Ποκοπικό, καθισμένος κάτω, χασμουριέται καὶ κουτουλάει νυσταγμένος... Ὡσπου μὴ καταφέροντας νὰ συγκρατηθῇ ἄλλο, γέρνει στὸ χῶμα γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ μελωδικὸ ροχαλητό του..

Ξαφνικά ὅμως, κάποιοι παραξένος θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά του... Κάτι ποὺ μοιάζει σὰν ποδοβολητὸ ἀνθρώπου.

Ὁ ἀτρόμητος νᾶνος πετιέται ὀρθὸς καὶ τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Τὰ καλαμένα τὰ ποδάρκια τρέμουν! Ἡ φουσκωτὴ κοιλία του ἀνεβοκατεβαίνει!.. Καὶ χωρὶς νὰ δειλιάσῃ καθόλου, τὸ θάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ...

Ὁ ἀγνωστος ὁμως τὸν ἀκούει, τὸν ξεχωρίζει στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ φθάνει τρέχοντας κοντά του.

Εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς γιγαντόσωμους ἀραπάδες τοῦ Ράμπα-Χάρ!...

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν ἀναγνωρίζει, ξεθαρρεύει:

— "Ἐ, μπαρμπάραπη! τοῦ φωνάζει. Τὰ κατάφερες καὶ γλύτωσες, βρέ θερίο, ἀπ' τὴν ἀτομικὴ μπόμπα πού πέταξα;

Ὁ μαῦρος Καννίβαλος τὸν θυμάται:

— "Εσὺ εἶσαι μαῦρο ποντίκι; ρωτάει.

— Καὶ θέβαια! Γιατί δηλαδής; Δὲν σοῦ γεμίζω τὸ μάτι;

Ὁ ἀνθρωποφάγος ρίχνει μιὰ ξετσαστικὴ ματιά στὸν μικροσκοπικὸ νάνο:

— Οὔτε τὸ μάτι μοῦ γεμίζεις, οὔτε τὴν... κοιλιά! "Ἄν σέ φάω, ἴσα-ἴσα πού θ' ἀνοιξη ἢ ὀρεξί μου καὶ θὰ πεινάω πιὸ πολύ!...

— "Ἀμ' ἐγώ! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Θέλω νὰ φάω τρεῖς σάν κι' ἐσένα γιὰ νὰ πῶ πὺς χόρτασα!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμως προσέχει πὺς ὁ ἀράπης εἶναι ἄοπλος.

— Τί γίνανε τ' ἄρματα σου; τὸν ρωτάει. Τά... σκότωσες;

Ὁ γιγαντόσωμος ἰθαγενὴς τοῦ ἐξηγεῖ:

— Χτυπιόμαστε κάτω ἀπ' τὸ πέτρινο βουνὸ μὲ τοὺς δυὸ γιγαντες καὶ τὴ μελαψὴ γυναῖκα... Ξαφνικά, ὁμως, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς καὶ μᾶς «κοί-

μησε» ὅλους!... "Όταν ξύπνησα, δὲν εἶχα οὔτε κοντάρι, οὔτε μαχαίρι! Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν, κι' ἡ Γυναίκα, δὲν μὲ πείραξαν... Μὲ ἀφήσανε νὰ φύγω!...

Μὲ τρελλὴ χαρὰ ὁ νάνος τὸν ρωτάει:

— "Ὡστε ζοῦνε λοιπὸν κι' αὐτοί; Δὲν σκοτωθήκανε;

— "Οχι, τοῦ ἀποκρίνεται. "Ἄν εἶχανε σκοτωθῇ θὰ τοὺς εἶχαμε φάει τώρα!

— Τοὺς εἶδες μὲ τὰ μάτια σου;

— Ναί!... "Ἦταν ὀρθοί κι' ὀλοζώντανοι!

— Κι' ὕστερα;

— "Υστερα ἔφυγα... Πιὸ πέρα βρῆκα τοὺς συντρόφους μου καὶ τὸν ἀρχηγό μας. Τὸν φύλαρχο Ράμπα-Χάρ!...

— Καὶ τώρα πού πᾶς ἀπ' ἐδῶ;

— Στὴν Πέρα Ζούγκλα!... Ὁ φύλαρχος μᾶς ἐτοίμαζε γιὰ καινούριο μακελειό! Θέλει νὰ χτυπήσῃ τὸν Ταρζάν! "Εγὼ ὁμως φοβάμαι... Γι' αὐτὸ ἔφυγα κρυφά... Τρέχω στὴν Πέρα Ζούγκλα!...

Ὁ Ποκοπίκο ξαναθάζει ἀγέρωχα τὴ χατζάρα του στὴ θήκη, μουρμουρίζοντας:

— Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο! Τοῦ λόγου μου θὰ γυρίσω πίσω!...

Καὶ προσθέτει εὐγενικά:

— Μὴ μὲ παρεξηγήσης πού δὲν σέ σφάζω... Εἶμαι λιγάκι θιαστικός. Νὰ μὲ συμπαθᾶς, ἀδερφέ μου!...

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης

συνεχίζει το δρόμο του. Τραβάει για τὸ μεγάλο ποτάμι πὺ χωρίζει τις δυὸ Ζοῦγκλες... Ἄν δὲν τὸν καταβροχθίσουν οἱ κροκόδειλοι, θὰ μπορέσει νὰ φθάσει κολυμπώντας στὴν ἀντικρυνὴ του ὄχθη...

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει γιὰ λίγο καθὼς ἀπομακρύνεται καὶ συλλογιέται μουρμουριστά :

— Παχουλὸς καὶ ψαχνωμένος εἶναι ὁ αἴτιμος! Ἄσχημα ἔκανα πὺ δὲν τὸν ἔσφαξα!.. Τ' ἀντερά μου γουργουρίζουν ἀπ' τὴν πείνα!...

Ὑστερα, ξεροκαταπίνοντας ξελιγωμένος, ξεκινάει ἀργὰ καὶ πρὸς ἀντίθετὴ κατεύθυνσι. Αὐτὸς τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

Βρίσκεται ὅμως πολὺ μακριὰ ἀπ' αὐτό!.. Πολλὲς ὥρες θὰ χρειαστῇ νὰ περπατήσῃ.. Θὰ ἔχη ξημερώσει πιά σάν θὰ θρίσκεται ἐκεῖ!...

ΤΟ ΘΕΡΙΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ!...

Ὁ Ποκοπίκο προχωρεῖ μελαγχολικός. Ἡ φουσκωτὴ κοιλιά του ἔχει ζαρώσει σάν ἄδειο τουλούμι καὶ γουργουρίζει παραπονιάρικα!... Πεινάει ὁ ἄμοιρος. Πολὺ πεινάει!...

— Πρέπει νὰ φονεύσω κανέναν ἄγριο κονικλαρά! συλλογιέται ψιθυριστά.

Καὶ ξανατραβάει σάν Χάρως τὴν τρομερὴ σκουριασμένη χατζάρα του!..

Ὑστερα ἀρχίζει νὰ ψάχνη ἐδῶ κι' ἐκεῖ μυρίζοντας τὸν

ἄερα σάν λαγωνικὸ σκυλάκι... Ξαφνικά, ἄγριος θρυχηθμὸς θεριοῦ ἀκούγεται κάπου ἐκεῖ κοντά.

Χωρὶς στιγμή νὰ δειλιάσῃ ὁ νᾶνος, τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας:

— Ἄν εἶσαι λιοντάρι, πάω πάσσο! Ἐχεις σκληρὸ κρέας καί... θὰ πονέσουνε τὰ δόντια μου!...

Καὶ τρέχει ὁ ἄμοιρος σάν τρελλὸς γιὰ νὰ σωθῇ!

Τὸ θεριὸ ὅμως πὺ εἶναι ἔνα πεινασμένο λιοντάρι, ἀκούει τὰ ξεφωνητά του καὶ τὸν κυνηγάει. Μὰ ὁ Ποκοπίκο, μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι, καταφέρνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ χάνεται συνεχῶς ἀπὸ μπροστά του!...

Οἱ στιγμὲς γιὰ τὸν νᾶνο εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ γιγαντόσωμο λιοντάρι θὰ τὸν βρῇ καὶ θὰ τὸν καταβροχθίσῃ...

Ὁ Ποκοπίκο, καθὼς ἀπ' τὸ φευγιὸ οἱ φτέρνες του χτυπᾶνε στ' αὐτιά του, ἔχει τὸ κουράγιο νὰ φιλοσοφῇ. Καὶ μουρμουρίζει :

— Ξέρεις τί θὰ πῇ νὰ πεινᾷς καὶ νά... χορταίνεις ἄλλους; Εἶναι μεγάλο δῶμα, ἀδερφέ μου!...

Καὶ νά : Τὸ λιοντάρι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸν ζυγώνει ὅλο καὶ περισσότερο. Γρήγορα θὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ νύχια του καὶ θὰ τὸν κατασπαράξῃ!...

Ὅμως, ὁ Θεὸς Κράουμπα φαίνεται πὺς λυπᾶται τὸν δυ-

στυχισμένο νᾶνο. Δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ θρῆ ἓνα τόσο τραγικὸ τέλος.

Ξαφνικά, μιὰ μεγαλόσωμη μαῖμου πηδάει ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιά κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Πέφτει πλάϊ στὸν Ποκοπίκο, τὸν ἀρπάζει στὴν ἀριστερὴ μασχάλη της καὶ ξανασκαρφαλώνει σβέλτη στὸ ἴδιο δέντρο!

Ὁ νᾶνος ἔχει σωθῇ ἀπ' τὰ δόντια τοῦ πεινασμένου θεριοῦ.

Τὸ λιοντάρι μὲ σηκωμένο τώρα τὸ κεφάλι, κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, κυττάζει πρὸς τὰ ψηλὰ κλαδιά του, οὐρλιάζοντας μανιασμένο!... Κάθε τόσο δαγκώνει μὲ λύσσα καὶ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν κόψῃ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ κάτω!...

Ὁ Ποκοπίκο, ψηλὰ στὰ κλαδιά, κυττάζει τὴ μεγαλόσωμη μαῖμου ποὺ τὸν εἶχε σώσει. Ἀπὸ τὴ μούρη της καταλαβαίνει πὼς εἶναι θηλυκιά...

Σκύβει λοιπὸν ἀμέσως πρὸς τὸ λιοντάρι, ποὺ οὐρλιάζει κάτω καὶ τοῦ φωνάζει:

— Τί νὰ σοῦ κάνω!... Φτηνὰ τὴ γλύτωσες!... Ἄς μὴ μ' ἔκλεβε ἡ... μαμζὲλ ἀπὸ δῶ καὶ θὰ σοῦδειχνα!

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή μιὰ γλυκεῖα γυναικεῖα φωνὴ ἀκούγεται κοντὰ του ἀπὸ κάποιο πλαϊνὸ κλαδί:

— Μεῖνε ἐδῶ, μικρούλη μου καὶ μὴν ἀνησυχῇς! Τὰ λιοντάρια δὲν σκαρφαλώνουνε

στὰ δέντρα!...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΗ!

Ὁ νᾶνος ποὺ ἀκούει τὴ γλυκεῖα γυναικεῖα φωνή, γυρίζει ξαφνιασμένος. Μὲ τὴν κίνησι δμῶς αὐτῇ, ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς μαῖμου... Προφταίνει δμῶς κι' ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο κλαδί. Ἔτσι δὲν γκρεμοτοσάκίζεται κάτω, στὸ... ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ!

Καὶ νά: Σ' ἓνα κοντινὸ κλαδί, ὅπως εἶπαμε, θρίσκειται μιὰ νέα καὶ πανέμορφη λευκὴ ξανθειὰ γυναικία... Ὁ σπηθόδεσμος καὶ τὸ σῶμα ποὺ φοράει, εἶναι ἀπὸ τομὰρι λεοπαρδαλῆς. Στὴ ζώνη τῆς μέσης της κρέμεται μιὰ θήκη μὲ μεγάλο περιστρόφο.

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ τὴν ἀντικρύζει χάνει τὸ μυαλό του:

— Ἀμάν, ἀδελφοῦλα μου! κάνει χαμένα. Ποιὰ εἶσαι τοῦ λόγου σου;

Ἐκεῖνη γελάει:

— Χά χά, χά!... Εἶναι πολὺ παράξενο νὰ ζῇς στὴ Ζούγκλα καὶ νὰ μὴ μὲ ξέρης!... Ὅλοι ἐδῶ μὲ ξέρουνε: Ἀνθρώποι, θεριὰ κι' ἀγρίμια!...

Ὁ νᾶνος τὴν κυττάζει μὲ προσοχὴ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Ζοῦσες ἐδῶ; τὴ ρωτᾷ.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται. Ὁμως ἔλλειπα ἓνα χρόνον τώρα! Εἶχα ξαναγυρίσει στὴν Ἀγγλία...

**‘Η Τζέιν προχωρεί γελαστή και χαρούμενη. ‘Απ’ τὸ ἓνα χέ-
ρι κρατεί τὴν Τσίτα κι ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν φεβερὸ καὶ τρο-
μερὸ Ποκοπίκο.**

Τὰ μάτια τοῦ Ποκοπίκο φω-
τίζονται :

— ‘Αμ’ ἔτσι μίλα, χριστια-
νὴ μου!... Γι’ αὐτὸ δὲν σὲ ξέ-
ρω! Κι’ ἐλόγου μου λίγος
καιρὸς εἶναι ποὺ γύρισα ἐδῶ..
“Ἐκανα πέντε χρόνια στὴν ‘Α-
θήνα: ‘Ακόλουθος τῆς.. Ζουγ-
κλικῆς Πρεσβείας!...

— Δηλαδή;

— Νά: Καθόμανε πλάϊ στὸ
σωφέρ. Κι’ ἀκολουθοῦσα τὸν
Πρεσβευτὴ ὅπου νὰ πάγαινε!
«‘Ακόλουθος» δὲν σοῦ εἶπα;

Καὶ συνεχίζει γεμάτος ἀνα-
μνήσεις ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκεί-
νη :

— ‘Εκεῖ πρωτογνώρισα καὶ
τὴ Χουχού... Τὸν «Μαῦρο Κου

μπάρ» ντέ!... Αὐτὴ ἦτανε...
λαντζερικὴ ἀκόλουθος! Κι’ ἀ-
πὸ τότε μοῦ κόλλησε σὰν τσί-
κλα στὸ τακούνι!... “Ἄστα,
κυρὰ Τέτοια μου!... Δὲν φαν-
τάζεσαι τί ‘τραβᾶμε κι’ ἐμεῖς
οἱ ὁμορφοί, μετὰ συγχωρή-
σεως!...

‘Η λευκὴ γυναίκα μὲ τὰ
χρυσάφενια μαλλιὰ γελάει.
Κάνει γούστο τὸν μικροσκοπι-
κὸ νᾶνο καὶ διασκεδάζει πολὺ
μαζί του.

— Χαριτωμένος εἶσαι, τοῦ
λέει.

— Τὸ ξέρω! Μοῦ τόχουνε
πεῖ κι’ ἄλλες! Μουρμουρίζει
βαρειά κι’ ἀγέρωχα. Καὶ τὴ
συμβουλευεὶ προστατευτικά:

— Μόνο πρόσεξε, φουκαριά-
ρα μου: "Αν με αγαπήσης,
κἀηκες!...

— Γιατί;

— Τυγχάνω πολύ «Σκλη-
ρὸς "Αντρας» π' ἀνάθεμά με!
Κάτω ἀπ' τὸ γιγαντιαίο
δέντρο δὲν ἀκούγεται τὴν
κανέναν θόρυβος. Τὸ πεινα-
σμένο λιοντάρι θάχῃ φύγει
πιά!...

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναί-
κα ξαπλώνει μὲ χάρι πάνω
σὲ δυὸ κοντινὰ καὶ παράλλη-
λα κλαδιά τοῦ δέντρου. Καὶ
παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά της
τὴ μαίμου τὴ χαϊδεύει μὲ ἀ-
γάπη.

Ὁ Ποκοπικό μурμουριζει

πολὺ σιγὰ μὲς ἀπ' τὰ δόντια
του:

— Τί νὰ γίνῃ!... Ἄς πεθά-
νουμε κι' ἐμεῖς ποὺ δὲν εἴμα-
στε... μαίμουδες!

Τέλος, ἀρχίζει νὰ τῆς κάνῃ
κανονικὴ ἀνάκρισι:

— Ἐσύ, τὸ λοιπόν, ἔστειλες
τὴ μαίμου νὰ μὲ σώσῃ ἀπ' τὸ
λιοντάρι;

— Ναί... Ἀπ' τὴν πρώτη
στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, σὲ συμ-
πάθησα!...

— Φυσικά! Τυγχάνω γοη-
τευτεράς καὶ γλυκοαίματος!...

Κι' ἀμέσως τὴ ρωτᾷ σο-
βαρά:

— Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Τέ-
τοια: Ἐγγλέζα εἶσαι;

Ἐνα ὀλόκληρο μπουλούκι ἀπὸ γορίλλες ἔχουν τριγυρίσει
τὴ μελισγάλακτη Χουχού καὶ τὴν κυττάζουν περίλυποι.

— Ναί...
— Γέννημα—θρέμμα πού λέ-
νε ;

— Ναί...
— Κι' ή μαίμου σου;
— Τί ;
— 'Αγγλικής κατασκευής
είναι κι' αὐτή;

— "Όχι!... 'Εδῶ γεννήθηκε,
ή «χρυσή» μου!... Τήν εἶχα
πάρει κι' αὐτή στήν 'Αγγλία.

— Καί τί ζητᾶτε νυχτιάτικα
ἐδῶ πάνω στό δέντρο;

— 'Η λευκή νέα γυναίκα τοῦ ἐ-
ξηγεῖ :

— Αὐτό εἶναι τὸ σύστημά
μας: Τίς ἡμέρες θαδίζουμε
καί τίς νύχτες σκαρφαλώνου-
με καί σιγουρευόμαστε στά
ψηλά κλαδιά τῶν θεόρατων
δέντρων!

— Καί γιά πού τῶχετε θά-
λει μέ τὸ καλό; Τουρίστες εἴ-
σαστε;

— "Όχι!... Πάω νά συναντή-
σω τὸν Ταρζάν!...

— Τὸν «Μεγαλειότατο;» κά-
νει χαμένος ὁ νᾶνος.

— Ναί... Μήπως κι' αὐτὸν
δὲν τὸν ξέρεis; Εἶναι ὁ τρα-
νὸς καί παντοδύναμος "Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας!

— 'Ο Ποκοπίκο τὴν κυττάζει
χαμογελῶντας πονηρά:

— "Αν τὸν ἡγαπείς κι' ἐλό-
γου σου, κλάφτα, κυρά Τέ-
τοια μου!... Ψώνισες ἀπὸ
σβέρκο, πού λένε! Τῇ μιᾷ
συντρόφισσα παίρνει, τὴν ἄλ-
λη ἀφήνει. Οὔτε Καζανόθας
νᾶτανε!...

— 'Η λευκή γυναίκα κατασυ-
φιάζει :

— Μπά;! "Ωστε τέτοιος εἶ-
ναι λοιπὸν;

— Τέτοιος καί χειρότερος!
"Αλλο πού νά σοῦ λέω κι' ἄλ-
λο πού... νά μοῦ λές! Τώρα
τελευταία ἔχει «δαγκώσει τὴ
λαμαρίνα» καί γιά τὴν κυρά
Λουκούμω!

— Τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνωστης
γίνεται ἄγριο τώρα:

— Εἶχε λοιπὸν φίλη ὁ Ταρ-
ζάν;

— Μιὰ καί δυὸ μονάχα;
Πές σαράντα νᾶσαι μέσα!..
Καί καλά ποῦναι ὁ Γκαούρ
κι' ὁ μπαρμπαδεινόσαυρος.
"Αλλοιῶς θά μᾶς εἶχε φάει καί
τὴν Ταταμπούκα!

— Εἶναι ὁμορφὴ αὐτὴ ἡ Τα-
ταμπού πού λές;

— Μπουκιά καί συχώριο!..
Τύφλα νάχης, τοῦ λόγου σου!
Οὔτε στό νυχάκι τῆς δὲν φτά-
νεις!

— 'Η πανέμορφη ξανθειά γυ-
ναίκα τὸν ρωτᾷ τώρα:

— 'Εσένα πῶς σέ λένε; Ποι-
ὸς εἶσαι;

— 'Ο νᾶνος κορδώνεται γιά νά
τῆς ἀποκριθῇ:

— Τοῦ λόγου μου τυγχάνω
ὁ φοβερός καί τρομερός Πο-
κοπίκο! Κυνηγὸς ἀγρίων κο-
νίκλων! Γόης φιδιῶν καί κο-
ριτσιῶν! Προστάτης τῶν κου-
τῶν καί ἀδυνάτων! "Αντρα-
κλας δυσθεόρατος καί διπλω-
ματοῦχος σφάχτης τῆς Σχο-
λῆς Καλῶν Τεχνῶν. "Ολέ!...

— 'Η μαίμου ἔχει πλησιάσει
τώρα πάλι τὸν Ποκοπίκο καί
τὸν ἀγκαλιάζει σά νά θέλῃ
νά παίξῃ μαζί του. 'Ο νᾶνος

ἀρπάζεται γερὰ ἀπὸ ἑνὰ κλαδι γιὰ νὰ μὴ γκρεμοτσακιστῇ κάτω. Καὶ μουρμουρίζει ἐνοχλημένος στὴ λευκὴ γυναῖκα:

— "Εεε! Θὰ τῆς μιλήσης, κυρὰ Τέτοια; Γιὰ θὰ τραθῆξω τὴ χατζάρα μου καὶ θὰ τῆς ἀποκεφαλίσω τὴν... κεφάλια;

Ἡ ἀγνωστὴ φωνάζει ἀμέσως:

— Μὴ Τσίτα!... "Ελα ἐδῶ Τσίτα!...

Ὁ Ποκοπικό πού τὴν ἀκούει, τὰ χάνει!... Νοιώθει τὴ Ζούγκλα νὰ γυρίζῃ ἀνάποδα: Τὸ φεγγάρι κάτω καὶ τὰ δέντρα ψηλά!...

— Τσίτα, λένε τὴ μαϊμού σου; ρωτάει μὲ δέος.

— Ναί. Τσίτα τὴ λένε.

— Κι' ἐλόγου σου; Κι' ἐλόγου σου εἶσαι ἡ... ἡ... κυρὰ Τέ... Τέτοια;

— Βέβαια. Ἡ Τζέιν!

Ὁ νῆνος τραβάει τὰ μαλλιά του καθὼς ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση:

— Ἀμὰν καὶ μ' ἔκαψες, κυρὰ Ταρζάναινα! "Αν τοῦ πῆς αὐτὰ πού σοῦπα, θὰ μὲ γδάρῃ ζωντανὸ ὁ «Μεγαλειότατος»!

Ἡ ταραχὴ τοῦ Ποκοπικό εἶναι ἀφάνταστη. Γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τραθῆξῃ τὰ μαλλιά του παράτησε τὸ κλαδὶ πού κρατιῶταν... "Ετσι καὶ μ' ἕνα παιχιδιάρικο σπρώξιμο πού τοῦ κάνει ἡ Τσίτα, γλυστράει καὶ γκρεμοτσακίζεται ἀπ' τὸ δέντρο... Καὶ σκάει, κάτω στοὺς χῶμα, σὰν καρπούζι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τρομακτι-

κὸς θρυχηθμὸς ἀκούγεται! Τὸ πεινασμένον λιοντάρι δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα. Κρυμμένο κάπου ἐκεῖ, σ' ἕναν κοντινὸ θάμνο, παραμόνευε...

Καὶ τώρα χύνεται μὲ λύσσα καὶ μανία πάνω στὸν ἄμοιρο νῆμο, πού πρὶν λίγο τοῦ εἶχε ξεφύγει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια!

Σὲ λίγες στιγμὲς δὲν θὰ ἔχῃ ἀπομείνει πιά οὔτε κοκκαλάκι ἀπὸ τὸν φοβερό καὶ τρομερό Ποκοπικό!...

ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΟΙ

ΚΙ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ

"Ας ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο τὸ νῆμο στὴν τραγικὴ θέσι πού θρίσκεται κι' ἄς πεταχτοῦμε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας, ψηλά στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

"Εχει ξεμερώσει πιά!...

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουν ξυπνήσει, ἔξω ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά καὶ κουβεντιά-ζουν χαμογελαστοὶ καὶ ἀγαπημένοι.

Ἡ Ταταμπού, καθισμένη κι' αὐτὴ κάπου ἀντίκρυ, τοὺς καμαρώνει χαμογελῶντας ἱκανοποιημένη!...

Ἡ Χουχού θγάζει μέσ' ἀπ' τὴ σπηλιά ξερούς καρπούς καὶ τοὺς ἀφήνει μπροστὰ στοὺς δυὸ γίγαντες. Ὅμως ἐκεῖνοι, ἀπασχολημένοι στὴν κουβέντα τους, οὔτε τοὺς ἀγίζουν καν.

— Νὰ χαρῶ τὰ «πιτσουνά-

κία» μου, τούς κάνει κόροϊ-
 δευτικά ή Χουχού. Καλὲ ὧρες
 εἶναι νὰ σᾶς ἀρραβωνιάσουμε,
 μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Χά,
 χά, χά!...

Περνάει ἔτσι κάμποση ὥρα.
 Τέλος, ὁ Ἄρχοντας τῆς
 Ζούγκλας σηκώνεται ἀργά.

— Θὰ γυρίσω στὴ σπηλιά
 μου, μурμουρίζει. Πρέπει νὰ
 κυνηγήσω κανένα ζαρκάδι
 στὸ δρόμο!...

Κι' ἀναστενάζοντας, προσ-
 θέτει:

— Ὅλα καλὰ κι' ἄγια! Μο-
 νάχα αὐτὴ ἡ χορτοφαγία σας
 δὲν μοῦ ἀρέσει... Ἐγὼ ἂν δὲν
 φάω, μιὰ μέρα, κρέας, τὴν
 ἄλλη μέρα τρέμουν τὰ γόνα-
 τὰ μου!...

Ὅστερα χαιρετάει ἐγκάρ-
 δια ὅλους, σφίγγοντας θερ-
 μὰ τὰ χέρια τους! Κι' ἀρχίζει
 νὰ κατεβαίνει τ' ἀτέλειωτα
 θράχια τοῦ περήφανου ἑλλη-
 νικοῦ θουνοῦ.

— Στὸ καλὸ, Ταρζάν, τοῦ
 φωνάζει ἡ Ταταμπού. Καὶ ψι-
 θυρίζει ἀμέσως σὰ νὰ προσεύ-
 χεται:

— Εἶθε ὁ θεὸς Κράουμπα
 νὰ σὲ κρατήσῃ πάντα φίλο
 μας! Πάντα ἀδελφὸ μας!...

.....

Ὁ λευκὸς γίγαντας φθάνει
 σὲ λίγο κάτω. Προχωρεῖ καὶ
 φθάνει στὸ σημεῖο ποῦ εἶχε
 γίνει τὸ μεγάλο μακελειό...
 Βρίσκει τὸ κούφωμα τοῦ δέν-
 τρου ποῦ ἡ Χουχού εἶχε κρύ-
 ψει τὰ ὀπλα τῶν ἀραπάδων

τοῦ Ράμπα-Χάρ. Παίρνει ξανά
 ἀπὸ τὰ κοντάρια τους καὶ ξε-
 κινάει γιὰ κυνήγι... Νοιώθει
 ἀθάσταχτη πείνα καὶ πρέπει,
 μὲ κάθε τρόπο, νὰ χτυπήσῃ ἕ-
 να ζαρκάδι. Μὲ ἄδεια χέρια
 δὲν πρόκειται νὰ γυρίσῃ στὴ
 σπηλιά του.

Ἔτσι, ψάχνοντας καὶ κυνη-
 γώντας, ξεμακραίνει πολὺ...

Καὶ νά: Ξαφνικά ἀκούει
 κάποιο θόρυβο καὶ σχεδὸν ἀ-
 μέσως τὸ θέλασμα ἑνὸς ζαρ-
 καδιοῦ.

Χαρούμενος ὁ Ταρζάν τρέ-
 χει πρὸς τὰ ἐκεῖ, σφίγγοντας
 τὸ θανατερό κοντάρι στὸ δεξί
 του χέρι. Καὶ ψάχνει γιὰ τὸ
 ζῶο μὲ τὸ νόστιμο καὶ χορτα-
 στικό κρέας.

Ὅμως, ποδοβολητὸ ξανα-
 κούγεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς
 φυλλωσιές καὶ τὸ ζαρκάδι
 φεύγει τρέχοντας καὶ κρύβε-
 ται πρὸ πέρα... Ξαναβελάζει
 κι' ἀπ' ἐκεῖ...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
 τὸ κυνηγáει. Μὰ ἡ πυκνὴ κι'
 ἄγρια θλάσση τὸν ἐμποδί-
 ζει νὰ τὸ δῇ... Τὸ παρακολου-
 θεῖ ὁμοῦ μὲ τ' αὐτιά του. Καὶ
 καταλαβαίνει κατὰ ποῦ φεύ-
 γει, ἄλλοτε ἀπ' τὸ θόρυβο
 ποῦ κάνουν τὰ πόδια του κι'
 ἄλλοτε ἀπ' τὶς φωνές του.

Τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ συνεχί-
 ζεται γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὁ Ταρ-
 ζάν ἔχει κουραστῇ ἀφάντα-
 στα. Ὅμως δὲν σταματάει...
 Ἐχει βάλει πείσμα νὰ τὸ χτυ-
 πήσει. Κι' ὅστερα νὰ τὸ κατα-
 θροχθίσῃ ροδωπημένο στὴ φω-
 τιά τοῦ τζακιῦ του...

Ένα τεράστιο τρομακτικό φίδι κυνηγάει μανιασμένο τὸν ἄμειρο Ποκοπίκο. Ὁ νάνος σκαρφαλώνει σὰν τρελλὸς στὸν βράχο.

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Κι' ὁ πεινασμένος γίγαντας κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια τώρα: Ξεκινάει, τρέχοντας ἀφάνταστα γρήγορα, καὶ τὸ πλησιάζει.

Καὶ τότε τὰ μάτια του ἀντικρύζουν κάτι ἀπίστευτο:

Αὐτὸ πού τόσο ὥρα κυνηγοῦσε, δὲν ἦταν ζαρκάδι. Εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος καὶ τερατόμορφος μαῦρος φύλαρχος. Ὁ ἀπαίσιος Ράμπα-Χάρ!

Αὐτὸς ἔκανε μὲ τὸ στόμα του τὰ θελάσματα τοῦ ἀνύπαρκτου ζώου γιὰ νὰ ξεγε-

λάση τὸν Ταρζάν καὶ νὰ τὸν παρασύρη ποιὸς ξέρει ποῦ!..

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται θεριὸ ἀνήμερο πού τὸν βλέπει. Νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ θολώνη ἀπὸ θυμὸ καὶ μῖσος:

— Σκῦλε! τοῦ φωνάζει ἄγρια. Πάλι ἐσὺ ἐδῶ μπροστά μου;

Καὶ πετώντας τὸ κοντάρι πού κρατάει, χύνεται μὲ ἀφάνταστη λύσσα νὰ τὸν ἀρπάξη στὰ σιδερένια μπράτσα του.

Ἀλλοίμονο ὁμως!...

Δὲν ἔχει προφτάσει νὰ κάνη λίγα βήματα, ὅταν νοιώθῃ ξαφνικὰ τὰ πόδια του νὰ θουλιάζουν. Καὶ σχεδὸν ταυτὸ-

χρονα ολόκληρος να βρίσκεται στο κενό!...

Καὶ καθὼς γκρεμίζεται
πρὸς τὰ κάτω, πέφτει θαρὺς
σὲ μιὰ βαθειὰ παγίδα!...

"Άγριες φωνές κι' άλαλα-
γμοί ακούγονται άμέσως από
ψηλά.

Ὁ Ταρζάν μόλις συνέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη φοβερὴ ἐντύπωση, σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει μὲ φρίκη!.. Εἶναι οἱ κανιθάλαι τοῦ τρομεροῦ Ράμπας-Χάρ. Κι' ἀνάμεσά τους κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἔχουν σκύψει ὅλοι ἀπ' τὰ
χείλια τῆς παγίδας καὶ βλέ-
ποντάς τον πανηγυρίζουν ἕξαλ-
λοι γιὰ τὸ κατόρθωμά τους.

Ο φύλαρχος καγχάζει με
σαδισμό:

— Χά, χά, χά!... 'Επί τέλους, κακό σκυλί!... Κατάφερα να σε ρίξω στην παγίδα μου!... Χά, χά, χά!... Τώρα πούπεσες στα χέρια μου θα καλοπεράσεις!...

‘Ο Ταρζάν πού τόν ἀκούει, πετιέται ὀρθός, ἀφρίζοντας ἀπό τὸ κακό του! Καὶ κάνει ζυπεγωνισμένες κι’ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ σκαρφάλῳ. Ν’ ἀνέβῃ καὶ νὰ θῇ ἐπάνω!...

“Όμως μάταια κοπιάζει. Ό
λάκκος της παγίδας είναι όχι
μόνο πολύ βαθύς, μα και τα
τοιχώματά του απότομα και
χωρίς προεξοχές για να μπο-
ρέση να πιαστή.

Σάν τελευταία ἐλπίδα σω-
τηρίας περνάει τότε ἀπὸ τὸ
νοῦ του ὁ ὑπέροχος μελαψός

γίγαντας. Κι' αρχίζει να φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορεί:

— Βοήθειααα Γκαούουουρ!
Βοήθειαααα!...

Μὰ τὸ θεόρατο πέτρινο ὄυ-
νὸ βρίσκεται, ἀλλοίμονο πο-
λὺ μακριὰ ἀπ' τὴ παγίδα τοῦ
ἄμοιρος ἔχει πέσει. Οἱ δυ-
νατὲς κραυγές του θὰ ξεψυ-
χήσουν καὶ θὰ χαθοῦν στὰ μι-
αὰ τοῦ δρόμου.. Ποτέ δὲν
θὰ φθάσουν ὥς ἐκεῖ πέρα!..

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἀπὸ ψηλὰ ἢ θάρεια κι' ἄγρια φωνὴ τοῦ Ράμπια-Χάρ πρὸ διατάζει τοὺς μαύρους του:

— Τὰ λιοντάρια μου! Φέρ-
τε γρήγορα τὰ λιοντάρια
μου!...

Οἱ ἀραπάδες τσακίζονται
νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ
τρομεροῦ φύλαρχου.

Καὶ νά: Δὲν περῶνε λίγα
λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ φέρνουν
σέρνοντας, δεμένα ἀπ' τὸ λαί-
μό, δυὸ γιγαντώσωμα σερνι-
κὰ λιοντάρια...

‘Ο Ράμπα-Χάρ τὰ σπρώ-
χνει μὲ δύναμι καὶ τὰ γκρε-
μίζει στὴ θαθεῖα παγίδα πρὸ
βρίσκεται ὁ Ταρζάν μόναχος
κι’ ἀνυπεράσπιστος.

Καὶ τὰ θηρία πού εἶναι πει-
νασμένα, χύνονται ἀμέσως ἐ-
πάνω του νά τὸν κατασπαρά-
ξουν.

Οί στιγμές είναι αφάνταστα τραγικές!

Ὁ Ταρζάν κάνει ἀμέσως νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι τοῦ γιὰ ν' ἀμυνθῇ. Μὰ δὲν προφταίνει.

Τὰ μανιασμένα λιοντάρια
τὸν ἔχουν ἀνατρέψει κιόλας.

Καί θανατερούς πόνους νοιώ-
θει καθώς τὰ φοβερὰ νύχια
τους χώνονται θαθεία στίς
σάρκες του. Νοιώθει ἀκόμα
καί τὶς πεινασμένες ἀνάσες
τους νὰ χαϊδεύουν τὸ ξαναμ-
μένο πρόσωπό του!..

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ !

“Ομως, ὁ δοξασμένος “Αρ-
χοντας τῆς ἀπέραντης κι’ ἡ-
γρίας Ζούγκλας οὔτε στιγμή
δὲν δειλιάζει μπροστὰ τὸν
τραγικὸ αὐτὸ κίνδυνο.

Μὲ μιὰ δευτέρη προσπάθεια
καταφέρνει νὰ τραβήξῃ τὸ φε-
νικὸ μαχαίρι του. Μὰ καί πάλι
στέκεται ἀτυχος. Τοῦ ξε-
φεύγει σχεδὸν ἀμέσως ἀπ’ τὸ
χέρι καθὼς κυλιέται κάτω πα-
λεύοντας μὲ τὰ λιοντάρια!...
Καί μένει ἄοπλος πιά, ἀφοῦ
τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ ξα-
ναβρῇ καί νὰ τὸ πιάσῃ!...

“Ο Ταρζάν καταλαβαίνει
τώρα πὼς χωρὶς μαχαίρι καί
μονάχα μὲ τὰ υπέρτατα του—
ὅσο δυνατὰ κι’ ἂν εἶναι—
δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ θγά-
λῃ πέρα μὲ τὰ δυὸ πεινασμέ-
να θηρία.

Γιὰ νὰ σωθῇ, γλυτώνοντες
ἀπ’ τὰ νύχια καί τὰ δόντια
τους, πρέπει κάτι ἄλλο νὰ κά-
νῃ.

Τί ὅμως;

Καί νά: Σὰν «παλιὰ ἄλε-
πού» τῆς Ζούγκλας ποῦ εἶναι
δὲν ἀργεῖ νὰ θάλῃ σ’ ἐνέργεια
ἓνα πραγματικὰ σατανικὸ τέ-
χνασμα σωτηρίας:

Ξαφνικά, σταματᾷ νὰ πα-
λεύῃ καί θγάζοντας ἓνα πονε-
μένο βογγητὸ ἀπομένει κάτω
ἀκίνητος σὰν νεκρὸς. Ταυτό-
χρονα παύει καί ν’ ἀνασαίνει.

Τὰ θηρία ποῦ τὸν βλέπουν,
σταματοῦν ἀμέσως κι’ αὐτὰ.
Τὸν μυρίζονται στὸ πρόσωπο
καί μὴ νοιώθοντας στὰ ρου-
θούνια τους τὴν ἀνάσα του, ξε-
γελιῶνται. Νομίζουν πὼς εἴ-
ναι νεκρὸς!

Καί τὸ ἀπίστευτο θαῦμα γί-
νεται :

Τὰ θηρία τραβιῶνται ἀπὸ
κοντὰ του χωρὶς καθόλου νὰ
τὸν πειράξουν.

Γιατί ἄραγε;

Γιατί τὰ λιοντάρια εἶναι πε-
ρήφανα καί καθαρά θηρία.
Ποτὲ — ὅσο πεινασμένα κι’ ἂν
εἶναι — δὲν ἀγγίζουν ἓνα πτώ-
μα!... Δὲν τρῶνε ἓνα ψοφίμι!

“Ο ἀπαίσιος Ράμπα — Χάρ
μὲ τοὺς ἀραπάδες του οὐρλιά-
ζουν ἀπὸ πάνω μὲ λύσσα τώ-
ρα!...

“Εχουν καταλάβει τὸ σατα-
νικὸ τέχνασμα τοῦ Ταρζάν
καί προσπαθοῦν νὰ παρακινή-
σουν τὰ λιοντάρια νὰ τὸν
σπαράξουν.

— Φᾶτε τον, θηρία!... Ζων-
τανὸς εἶναι!... Θέλει νὰ σᾶς
ξεγελάσῃ!...

Λές κι’ εἶναι δυνατόν νὰ
καταλάβουν τὰ λιοντάρια τὰ
λόγια τους!

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
παίρνει, ποῦ καί ποῦ, κρυφὲς
ἀνάσες γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ...
Γιατὶ ἀλλοίμονό του ἂν τὰ
πεινασμένα θηρία μυριστοῦν

νει κοντά στην παγίδα!

Οί καννίβαλοι νοιώθουν τὸ αἶμα τους νὰ παγώνει μόλις τὸν ἀντικρύζουν μπροστά τους. Ὁ ἀπαίσιος Ράμπα — Χάρ, πρῶτος αὐτός, τὸ θάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ!... Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ ἀραπάδες του.

Ὁ Νταμπούχ φθάνει γρήγορα, ἄκρη-ἄκρη, στὸ λάκκο καὶ σκύβοντας, κυττάζει κάτω. Τὰ βαθουλωμένα μάτια του λάμπουν παράξενα.

Ὁ Ταρζάν ξεθαρρεύει τώρα καὶ παύει νὰ κἀνὴ τὸν πεθαμένο. Πετιέται γρήγορα ὀρθὸς καὶ φωνάζει στὸ γοριλλάνθρωπο :

— Βοήθεια Νταμπούχ! Σῶσε με, Νταμπούχ!...

Ὁμως τὰ λιοντάρια πού τὸν βλέπουν ὀρθό, μουγγρίζουν ἄγρια πάλι καὶ χύνονται μανιασμένα πάνω του.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζεται πάλι μαζί τους κι' ἀρχίζει νὰ παλεύει καὶ νὰ χτυπιέται ἀπεγνωσμένα.

Ὁ γοριλλάνθρωπος πὺ παρὰκολουθεῖ ἀπὸ ψηλά δὲν κάνει τίποτα γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει. Μόνο ξεσπάει σ' ἓνα τρελλὸ καὶ παγωμένο γέλιο:

— Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!...

Κι' ἀμέσως ξεκινάει τρέχοντας πάλι καὶ παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὰ βουνά, οὐρλιάζοντας :

— Ταταμπούουουου! Ταταμπούουουου!...

Ὁ ἄμοιρος ἔχει χάσει τὰ

λογικά του! "Ἐχει τρελλαθῇ γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πανώριας μελαψῆς Κόρης!... Τριγυρίζει μέρα καὶ νύχτα, σὰν ἕνας ζωντανὸς βρυκόλακας τῆς Ζούγκλας!

Ἡ καρδιά τοῦ δυστυχισμένου σπαράζει ἀπ' τὸν πόνο... "Ὡσπου, σιγά-σιγά καθὼς ξεμακραίνει, τὸ οὐρλιαχτὸ του σβῆνει στὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα σὰν ἓνα ἄγριο ρεφραῖν πρωτόγονου ρομάντζου:

— Ταταμπούουουου! Ταταμπούουουου!...

..

Ὁ Ταρζάν ἐξακολουθεῖ νὰ παλεύει κάτω στὴν παγίδα μετὰ τὰ δυὸ πεινασμένα λιοντάρια.

Ὁμως, ἐντελῶς τυχαῖα, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ χέρι του ἀγγίζει πάνω στὸ μαχαίρι πὺ πρὶν λίγο τοῦ εἶχε ξεφύγει...

Τὸ ἀρπάζει ἀμέσως μετὰ ἀνείπωτη λαχτάρα. Καὶ μετὰ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ δύναμι τὸ καρφώνει στὰ στήθεια τοῦ ἐνὸς λιονταριοῦ...

Ἀλλοῖμονο ὅμως!... Ἡ ἀστραφτερὴ λάμα του δὲν θρίσκει τὸ θεριὸ στὴν καρδιά, ὅπως εἶχε σημαδέψει. Καὶ τὸ λαβωμένο λιοντάρι ἀγριεύει καὶ μανιάζει ἀκόμα περισσότερο!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας τοῦ δίνει, σχεδὸν ἀμέσως καὶ δεύτερο χτύπημα πιὸ τρομερό!...

Τὸ θεριὸ σωριάζεται τώρα κάτω, οὐρλιάζοντας καὶ σπαράζοντας ἀπαίσια!...

‘Ο Ταρζάν έχει γλυτώσει, μιά για πάντα, απ’ αυτό.

“Όμως, τὸ ἄλλο λιοντάρι βρίσκει τὴν εὐκαιρία: ‘Ανοίγει τὰ θανατερὰ σαγόνια του κι’ ἀρπάζει τὸν γίγαντα απ’ τὸ λαιμό!...

“Ἐνὰ πνιγμένο βραχνὸ βογγητὸ ἀκούγεται. Ταυτόχρονα, ἀντηχεῖ κι’ ὁ δυνατὸς κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ!...

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Αλήθεια!... Μὲ τίς δραματικές περιπέτειες τοῦ Ταρζάν στὴν τραγικὴ παγίδα, λίγο ἔλλειψε νὰ ξεχάσουμε τὸν ἀγαπημένο μας Ποκοπίκο!...

“Ἀς ξαναγυρίσουμε λοιπὸν πάλι γρήγορα κοντὰ του.

Καὶ νάτος!... “Ὅπως θυμόσαστε, τὸν εἶχαμε ἀφήσει τῇ στιγμῇ ποῦ, ὅστερ’ ἀπὸ κάποιον χορατὸ τῆς Ἰσίας, γλύστηρε απ’ τὸ ψηλὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου ποῦ θρискόταν κι’ ἔσκασε κάτω σάν... καρπούζι. Ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ γιγαντώσωμο σερνικὸ λιοντάρι ποῦ παραμόνευε κρυμμένο, χύθηκε πάνω του νὰ τὸν κατασπαράξει!...

Εἶναι πολὺ προχωρημένη νύχτα πιά... Καὶ τὸ μεγάλο φεγγάρι ὅσο πάει καὶ χαμηλώνει πρὸς τὴ μελαγχολικὴ δύση του!

‘Η Τζέιν, ἡ ξανθεῖα λευκὴ γυναίκα, πηδώντας ἀμέσως ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, φθάνει γρήγορα κάτω απ’ τὸ δέντρο.

Καὶ τραβάει τὸ πιστόλι τῆς γιὰ νὰ σώσῃ τὸν μικροσκοπικὸ μαῦρο νάνο απ’ τὰ δόντια τοῦ πεινασμένου θηριοῦ.

Τὸ λιοντάρι, μόλις τὴ βλέπει, παρατάει τὸν Ποκοπίκο καὶ χύνεται ἀκράτητο πάνω της. Καταλαβαίνει πὼς οἱ σαρκες τῆς θὰ εἶναι πιὸ τρυφερές. Καὶ σάν μεγαλόσωμη θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ πιὸ χορταστικὸ τσιμποῦσι!

“Ἔτσι, μιὰ φοβερὴ κι’ ὑπεράνθρωπη πάλι ἀρχίζει ἀνάμεσα στὴν ἀτρόμητη λευκὴ γυναίκα καὶ τὸ θηριό. Τὰ κορμιά τους γίνονται ἕνα θανατερό κουδάρι ποῦ κυλιέται κάτω, πὸτ’ ἐδῶ καὶ πὸτ’ ἐκεῖ!...

‘Η πανέμορφη Τζέιν, ἡ ξακουσμένη συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν, ἔχει ἀφάνταστη ψυχραιμία! Κάθε ἄλλη στὴ θέσι τῆς θὰ τραβοῦσε τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου ποῦ κρατᾶει στὸ χέρι τῆς καὶ θὰ πυροβολοῦσε στὰ στραβά...

“Ὅμως ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν τὸ κάνει. Στὸ μισοσκόταδο δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ καλὰ. Καὶ φοβᾶται μήπως ἡ σφαῖρα τῆς ἑρῇ καὶ σκοτώσῃ τὸν ἄμοιρο νάνο!...

“Ἔτσι, ἡ τραγικὴ πάλι συνεχίζεται. Κι’ ἡ λευκὴ γυναίκα, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, κινδυνεύει νὰ τὴ σπαράξῃ τὸ λιοντάρι!...

Τὰ νύχια του ἔχουν ἀρχίσει κιόλας νὰ σχίζουν τὶς σαρκες τῆς. Κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα τρέχει απ’ τὶς πληγές τῆς.

Μὰ ποῦ νὰ ὀρίσκεται ὁ Πο-

κοπίκο;

Σίγουρα θάχνη κι' αὐτὸς μπερδευτὴ στὸ τραγικὸ κουθάρι τῆς γυναίκας καὶ τοῦ θεριοῦ.

Ἡ Τζέϊν παίρνει ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασιν: "Ἄν δὲν πυροβολήσῃ εἶναι χαμένη!...

Καὶ τραθᾶει μὲ λύσσα τὴ σκανδάλῃ τοῦ πιστολιοῦ της: — Μπάμ!.. Μπάμ!.. Μπάμ!

Πυροβολεῖ τρεῖς φορές! Τὰ βλήματα θρῖσκουν τὸ θεριὸ κατὰστηθα καὶ τὸ σωριάζουν κάτω νεκρό!...

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναίκα σκύβει τώρα καὶ ψάχνει κάτω ἀπ' τὸ σκοτωμένο λιοντάρι γιὰ τὸν Ποκοπίκο.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Τσίτα ποὺ πηδάει, στριγγλίζοντας χαρούμενα, ἀπ' τὸ δέντρο καὶ ψάχνει κι' αὐτὴ...

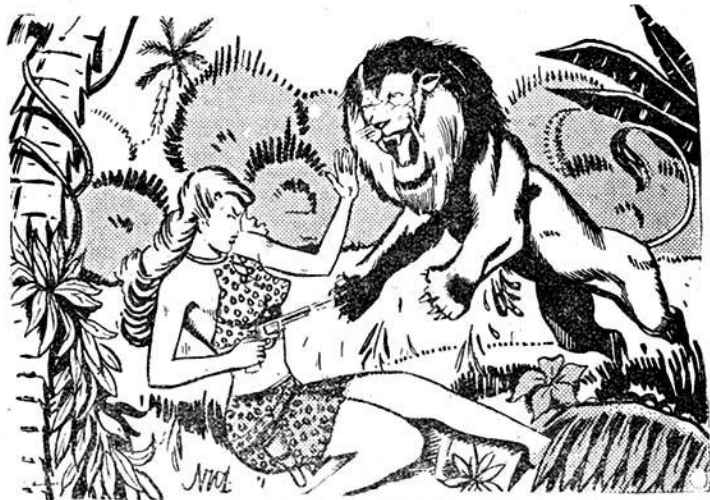
Ὁμως ὁ νᾶνος δὲν θρῖσκεται πουθενά. Οὔτε κάτω ἀπὸ τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ λιονταριοῦ, οὔτε σὲ ὁλόκληρῃ τῇ γύρω περιοχῇ.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀπογοητεύεται. Χάνει κάθε ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ξαναθρῇ. Καὶ κάνει νὰ ξανασκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο.

Καὶ νά: Μιά θαραεὶά κι' ἀγέρωχη φωνὴ τὴν ξαφνιάζει.

— Ἐνθάδε κεῖμαι, κυρά Τέτοια!... Μὴ ψάχνῃς ἄδικα!...

Ἡ Τζέϊν σηκώνει τὸ ξανθὸ

Ἡ ἀτρόμητη ξανθοῦ Τζέϊν πέρνει τέλος τὴν ἀπόφασιν καὶ πυροβολεῖ τὸ λιοντάρι.

κεφάλι της κι' αντικρύζει χαρούμενη τόν Ποκοπίκο.

— Μπά; ! Έδω βρισκόσουνα λοιπόν;

— Καί βέβαια!... Άφου τὸ λιοντάρι χύθηκε νά με σπαράξῃ... Κορόϊδο ἤμουνα νά κάτσω καί νά πάω... μασσητός; Δίνω, τὸ λοιπὸν μιὰ πηδιά καί θρίσκομ' ἐδῶ πάνω! Τὸ ὁποῖον τὴ σκαπουλάρισα ὡς ἐκ θαύματος! Ἀμέ; !

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὸν ρωτᾷ ἀγριεμένη τώρα :

— Ὡστε μ' ἔθλεπες τόση ὥρᾳ πού πάλευα μὲ τὸ θηρίο;

— Στραβομάρα εἶχα;

— Καί ἤξερες πῶς πάλευα γιὰ νά σώσω ἐσένα;

— Τρελλή ἦσουν νά παλεύῃς γιὰ γούστο;

Ἡ Τζέιν ἀφρίζει ἀπ' τὸ κακό της :

— Καί γιατί, θρὲ τέρας, δὲν φώναζες νά σταματήσω; Γιατί δὲν μοῦλεγες πῶς εἶσαι πάνω στὸ δέντρο; Ν' ἀνέβω κι' ἐγώ;

— Ἦθελα νά γουστάρω, Μαντάμ! Νά σπάσω πλάξ!...

Κι' ἡ θυμωμένη γυναῖκα ξεκαρδίζεται στὰ γέλια!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ !

Ἐχει ἀρχίσει νά ξημερώνῃ πιά...

Ἡ Τζέιν, ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Τσίτα, ξεκιῶνε παίρνοντας τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναῖκα διασκεδάζει μὲ τὸ νᾶνο :

— Πολὺ μοῦ ἀρέσεις, Ποκοπίκο! τοῦ λέει. Σὲ ἀγαπᾶω χωρὶς νά ξέρω τὸ γιατί!...

— Καθότι τυγχάνω σεβνταλῆς καί γλυκοαίματος, τῆς ἀποκρίνεται... Ἔτσι τὴν παθαίνετε ὅλες σας. Μόλις μὲ δῆτε: Μπάμ καί κάτω!...

— Ξέρεις τί σκέφτηκα, Ποκοπίκο; τὸν ξαναρωτᾷ.

— Ξέρω: Νά μὲ πάρης μαζὶ σου στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, τοῦ ἄντρα σου!...

— Ἀκριβῶς! Θάρθῃς λοιπόν;

— Οὐχί! Καί νά μένη ἡ... θυσινάς! Πρῶτον καθότι οἶ... ξανθειὲς δὲν μοῦ γουστάρουνε....

— Καί δεύτερον;

— Καθότι τυγχάνω σκληρὸς ἄντρας καί μπορεῖ νά σὲ σφάξω ἐξ ἀμελείας!

Ἡ Τζέιν χαμογελάει... Ἡ Τσίτα σπρώχνει πάλι τὸ νᾶνο ἐπιμένοντας νά παίξῃ μαζὶ τοῦ.

— Φουκαριάρα μου! τῆς κάνει ὁ Ποκοπίκο. Ἄν σὲ πιάσῃ ἡ Βάτ θά σὲ σχίσῃ σάν χασέ!

— Ποιὰ Βάτ; ρωτᾷ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ νᾶνος κουνᾷ τὴν κεφάλαι του :

— Ἀμ' τί νόμιζες; Μονάχα συντρόφισσες ἄλλαξε ὁ «Μεγαλειότατος»; Ἄλλαξε καί μαῖμοῦδες!...

Ἔτσι, μὲ τ' ἀστεῖα, περνᾷ ὁ δρόμος...

Ξαφνικά, γνώριμες κραυγές φθάνουν στ' αυτιά τους.

— 'Ο Ταρζάν είναι! φωνάζει ο Ποκοπίκο.

— Ναί, κάνει ανήσυχη ή Τζέιν. Σέ μεγάλο κίνδυνο θά βρίσκεται!...

Καί τραβώντας τὸ πιστόλι της τρέχει πρὸς τὸ σημείον ποὺ ἀκούγονται οἱ φωνές...

'Ο νᾶνος κι' ἡ Τσίτα τὴν ἀκολουθοῦν.

.....

Σέ λίγες στιγμές ἔχουν φθάσει μπροστά στὴν παγίδα. Καί σκύβοντας βλέπουν κάτω τὸ μανιασμένο λιοντάρι ποὺ ἔχει ἀγκαλιάσει μὲ τὰ σαγόνια του τὸ λαιμὸ τοῦ Ταρζάν.

'Ο Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται:

— 'Αμάν, πλάκα ποὺ θά σπάσουμε, ἀδερφέ μου!

"Ομως, τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντηχεῖ πλάι τοῦ δυνατοῦ πυροβολισμός!

— Μπάμμι!...

'Ο νᾶνος ξαφνιάζεται, τρομάζει καὶ κάνει νὰ φυλαχτῇ. Μὰ παραπατάει ἀμέσως καὶ γκρεμοτσακίζεται στὴν παγίδα.

'Η Τζέιν εἶχε πυροβολήσει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ βλήμα της σφηνώθηκε στὸ κεφάλι τοῦ θηριοῦ τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ποὺ ἔκλεινε τὰ σαγόνια του γιὰ νὰ κόψη, πέρα γιὰ πέρα, τὸ λαιμὸ τοῦ συντρόφου της.

Καί τὸ λιοντάρι μένει στὸν τόπο!..

Μὰ ὁ Ταρζάν γέρνει λιπόθυμος πρὶν προφτάσῃ νὰ δῇ τὴ Τζέιν ποὺ τὸν εἶχε σώσει.

Κάτω στὴν παγίδα ὁ Ποκοπίκο, τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ χτυπάει μὲ λύσσα τὰ δυὸ σκοτωμένα θηρία!...

— "Εεε!... Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ρωτᾷ ἡ λευκὴ γυναίκα.

— Τὰ περνάω... δεῦτερο χέρι, τῆς ἀποκρίνεται.

— Τέρας! τοῦ φωνάζει ἄγρια ἐκεῖνη. Κύτταξε τὸν Ταρζάν. Εἶναι σοβαρά χτυπημένος; Ζῇ;

'Ο Ποκοπίκο σκύβει καὶ βλέπει τὰ μάτια τοῦ ἀναισθητοῦ γίγαντος ἀνοιχτά. Καὶ νομίζοντας πὼς εἶναι στὰ συγκαλά του, τοῦ ψιθυρίζει:

— Κᾶνε τὸ κορόϊδο, ἀδερφέ μου!... 'Η κυρὰ Ταρζάναινα θά σέ γδάρῃ ζωντανό!...

ΒΓΑΛΕ ΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΕ ΒΓΑΛΩ !

Τὴν ἴδια στιγμὴ θαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ.

'Η Τζέιν γυρίζει ἀνήσυχη κι' ἀντικρῶς τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ ποὺ φθάνουν τρέχοντας.

Εἶχαν ἀκούσει τὸν πυροβολισμὸ κι' ἔρχονται νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

'Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ ὑπέροχο μελαψὸ παλικάρι. Καὶ ρίχνει ματιὰς γεμάτες ζήλεια καὶ φθόνον στὴν πανώρια

μελαψή κοπέλλα πού τόν ἀκολουθεῖ.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού φθάνουν στά χεῖλια τῆς παγίδας καί σκύθοντας ἀντικρίζουν μέ φρίκη τὸ κακὸ ποῦχε γίνει.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ρωτάει ἀμέσως τὴν ἀγνωστὴ λευκὴ γυναῖκα :

— Ποιὰ εἶς; ἐσύ;

‘Αντὶ γι’ αὐτὴν, τοῦ ἀποκρίνεται ἀπὸ κάτω ὁ Ποκοπικό:

— ‘Η κυρία Ταρζανοπούλου! Στραβομάρα ἔχεις;

‘Ο ἀτρόμητος γίγαντας δὲν χάνει στιγμή. Πέφτει στὸ λάκκο, ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν καί τὸν σηκώνει ψηλά.

— Πιάστε τον, φωνάζει στίς δυὸ γυναῖκες.

‘Η Ταταμπού κι’ ἡ Τζέϊν σκύθουν καί καταφέρνουν νὰ τὸν ἀρπάξουν ἀπ’ τὰ χέρια. Καί τραβῶντας τὸν θγάζουν ἔξω. Τὸν σέρνουν ἀμέσως πρὸς πέρα καί κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουν.

— Χά, χά, χά, γελάει ὁ Ποκοπικό. Τοῦ λόγου σου πῶς θὰ θῆγῃ τώρα κύρ Μαντράχαλε;

‘Ο Γκαούρ δοκιμάζει νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ τοιχώματα τῆς παγίδας, μὰ δὲν καταφέρει τίποτα.

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; μωρομυρίζει ἀνήσυχος.

— Βγάλε με γιὰ νὰ σὲ θγάλω! τοῦ λέει ὁ τετραπέρατος νῆνος.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κατα-

λαβαίνει. Χουφτιάζει ἀμέσως τὸν Ποκοπικό καί τὸν πετάει σὰν μπάλλα ἔξω ἀπ’ τὴν παγίδα!

‘Ο νῆνος τραβάει τὴ θρυλικὴ χατζάρα του καί σκαρφαλώνοντας σὲ κάποιον κοντινὸ δέντρο, κόβει ἕνα μακρὸ γερὸ χορτόσχοινο...

Πηδαίνει πάλι κάτω κι’ ἀφοῦ δένει τὴ μιά του ἄκρη στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, πετάει τὴν ἄλλη κάτω στὴν παγίδα.

— “Αειντε! Ζῆσε κι’ ἐσύ, τοῦ φωνάζει. Ζῆσε νὰ δοῦμε τί θὰ καταλάθῃς!...

‘Ο Γκαούρ ἀρπάζεται ἀμέσως ἀπ’ τὸ χορτόσχοινο καί σκαρφαλώνοντας γρήγορα, θγαίνει ἔξω!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Ταρζάν ἔχει συνέλθει καί σηκώνεται πάνω.

‘Αγκαλιάζει μὲ ἀνείπωτὴ λαχτάρα τὴ Τζέϊν καί γεμίζει τὸ πρόσωπό της φιλιά... ‘Εκείνη ὁμως τοῦ ψιθυρίζει τρίζοντας ἀγριεμένη τὰ δόντια της:

— Τιποτένιε! “Εμαθα τίς πομπές σου!.. Θὰ σὲ διορθώσω καλά!...

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀφήνει καί κάνει τίς ἀπαράιτητες συστάσεις :

— ‘Η Τζέϊν, ἡ γυναῖκα μου, τοὺς λέει. “Ελλειπ’ ἕνα χρόνον στὴν Ἀγγλία. Γρήγορα θὰ γυρῇ κι’ ὁ γιός μας ἀπ’ ἐκεῖ..

‘Ο Ταρζάν δείχνει τώρα τὸν μελαψὸ γίγαντα.

— “Απ’ ἐδῶ ὁ Γκαούρ, λέει στὴ συντροφισσά του. Εἶναι ἕνας “Ελληνας φίλος μου. “Αγαπιόμαστε σὰν πραγματικῶς

ἀδέλφια!...

Ἡ περήφανη Τζέιν χαμογελάει καταδεκτικὰ καὶ με εὐγενικὰ περιφρόνησι, μурμουρίζοντας:

— Τὸν καῦμένο!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τῆς δείχνει τώρα τὴν πανώρια μελαψὴ Κόρη:

— Κι' ἀπ' ἐκεῖ ἡ Ταταμπού! Ἑλληνίδα κι' αὐτή. Γρήγορα θὰ γίνῃ συντρόφισσά του!

Ἡ Τζέιν μурμουρίζει με τὸ ἴδιο ὕφος:

— Τὴν καῦμένη!...

Ὁ Ποκοπικό ἀναλαμβάνει νὰ συστηθῇ μόνος του :

— Κι' ἐλόγου μου, ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό: Κυνηγός, γόης, προστάτης, Ἀντρακλας, διπλωματοῦχος καὶ τὰ τοιαῦτα!...

Καὶ συμπληρώνει μονάχος του :

— Τὸν... καῦμενούλη!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κυττάζει πάλι με ζήλεια καὶ φθόνον τὴν Ταταμπού... Ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιά τῆς μελαψῆς Κόρης, τῆς δίνει στὰ νεῦρα...

Ἔτσι, στηρίζεται με ὕφος καὶ μεγαλοπρέπεια στὸ μπράτσο τοῦ ἀντρα τῆς καὶ μурμουρίζει:

— Πᾶμε, μὰί ντάρλιγκ! Δὲν θέλω νὰ συναναστρέφωσαι με ... ἀγρίους!...

Ὁ Ταρζάν δὲν ἔχει τὴν ψυχικὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ καὶ ἀφήνεται νὰ τὸν παρασύρῃ...

Προχωροῦν ἀργὰ κι' οἱ δύο μαζί... Ὡσπου σὲ λίγο χάνονται στὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς ἄγριας περιοχῆς. Ἡ Τσίτα τοὺς ἀκολουθεῖ χαρούμενη.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού ἔχουν ἀπομείνει ἀκίνητοι καὶ μαρμαρώμενοι!... Ἡ προσβολὴ τῆς Τζέιν ἦταν θανάσιμη!

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔφυγε τὸ ἀνδρόγυνο καὶ μурμουρίζει θλιμμένα :

— Φουκαρά «Μεγαλειότατε»!... Πᾶνε πιά οἱ δόξες καὶ τὰ μεγαλεῖα σου!... Ἀπὸ δῶ κι' ἐντεῦθεν θὰ δουλεύῃ... παντόφλα ἀεροδυναμική!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελαὶ εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΥΧΟΥΝ 27

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

“Ενας μεγάλος έκδοτικός θριάμβος τοῦ θρυλικοῦ πε-
ριοδικοῦ : «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Τὸ καταπληκτικὸ τεῦχος ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ
δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν συναρπαστικὸ τίτλο :

“ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ,,

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

“Ο Γκαοὺρ σώζει τὴν Τζεϊν ! — “Ο ἄνθρωπος ποὺ δά-
μασε τὸν τρομερὸ Γοριλλάνθρωπο ! — Γκαοὺρ κατὰ
Νταμπούχ ! — Συναγερμὸς στὸ χωριὸ τῶν Ἰθαγενῶν !
— Τραγικὲς στιγμὲς τῆς ἀτρόμητης Τζεϊν ! — “Ο Ταρ-
ζὰν πέφτει στὸ βάραθρο ! Ἡ ἐξαφάνισις τῆς Τατα-
μπού ! — Γιγαντομαχία μ’ ἓναν βόα ! — Αἰχμάλωτη
στὸ τραγικὸ κλουβί ! — “Ενα σκουληκι καὶ μιὰ Βασί-
λισσα ! — Ἡ Τζεϊν συκοφαντεῖ !

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

περιμένετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τὸ τεῦχος ποὺ θὰ
σᾶς συναρπάσῃ καὶ θὰ σᾶς γοητεύσῃ :

“ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ,,

Ἡ καλύτερη περιπέτεια Ζούγκλας ἀπὸ ὅσες ἔχετε
διαβάσει ! . .

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ !

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σε ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέας ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694